

บทนำ

วันสุดสัปดาห์ อากาศแจ่มใส แดดร้อน ลมอ่อน...ช่างเหมาะแก่การออกมาเที่ยวเล่นกันเป็นครอบครัวเสียจริง

จึงไม่แปลกที่บริเวณลานน้ำพุของห้างสรรพสินค้าใจกลางเมืองจะเต็มไปด้วยบรรดาพ่อแม่ที่อุ้มลูกจูงหลานมาเดินกันให้ขำก๊ៃ โดยเฉพาะร้านไอศกรีมที่ครึกครื้นรื่นเริงไปด้วยเสียงหัวเราะสดใสของเด็กๆ

“มิกก็อย่าป้อนไอศกรีมน้องแบบนี้สิคะ ดุชิ ปากมีนี่แหละหมดแล้ว”

เมื่อหญิงสาวเสียงหวานร้องห้าม เด็กชายวัยสี่ขวบจึงหัวเราะคิกคักดึงไอศกรีมโคนในมือกลับมา ขณะที่เด็กหญิงอายุแค่ขวบกว่าที่อยู่ในรถเข็นเบ้าปากร้องไห้ ผู้เป็นพ่อจึงหัวเราะแล้วยื่นมือแข็งแรงไปซ้อนเด็กน้อยขึ้นอุ้มหันมาให้หญิงสาวช่วยเช็ดปาก

เสียงใครบางคนลอยตามลมมาเข้าหู...

“อ๊วยตาย...ดูครอบครัวนั้นสิ น่ารักจัง คุณแม่ยังสาวอยู่เลย”

“นั่นสิ สวยแซ่ หุ่นดีดี ไม่น่าเชื่อว่ามีลูกตั้งสองคนแล้ว”

“ดูคุณพ่อเค้าซะก่อน หล่อมาดแมนแฮนด์ซึ่มขนาดนั้นก็สมกันแหละ”

เลอสวรรค์ชะงักมือเรียวกที่กำลังเข็ดปากให้เด็กน้อย หันไปยิ้มขอบคุณเจ้าของคำชมที่หยุดยืนมองอยู่ไม่ไกล ก่อนจะหันกลับมาทำหน้าที่ต่ออย่างขวยเขิน รู้ตัวว่ามีสายตาอีกหลายคู่ของคนที่ผ่านมาพากันเหลียวมองเธอกับเขา และเด็กชายหญิงน่ารักทั้งสองกันยกใหญ่

เธอรู้สึกราวกับถูกโอบล้อมด้วยสายลมอ่อนๆ และเสียงระฆังดังกรู๊งกริ๊งของนางฟ้า...แทบจะเคลิบเคลิ้มล่องลอยไปในความฝัน

เลอสวรรค์บอกได้เลย...นี่แหละสิ่งที่ใฝ่ฝันมานาน...

ครอบครัวที่อบอุ่นน่ารัก พร้อมหน้าพร้อมตา พ่อ แม่ ลูก...แค่นี้ชีวิตก็ไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว

น่าเสียดาย...ที่เธอไม่ใช่แม่เด็ก

และที่สำคัญ...แม่เด็กตัวจริงก็เดินมาโน่นแล้วด้วย

เหมือนเสียงเพลงหยุดบรรเลง สายลมหยุดพัด และดวงอาทิตย์ก็เคลื่อนตัวจากหลังก้อนเมฆออกมาส่องแสงเบรียงๆ จนเหงื่อแตกเหงื่อแตนอีกครั้ง เมื่อผู้หญิงร่างใหญ่คนนั้นเดินตรงมาทางนี้ด้วยหน้าตาบูดบึ้ง

“บอกที่ไหนแล้วว่าอย่าให้ลูกกินไอติม เดี่ยวท้องเสียก็เป็นเรื่องอีกหรอก”

เลอสวรรค์รีบหลบจาก เมื่อหญิงร่างใหญ่เข้ามาแย่งเด็กหญิงตัวน้อยไปอุ้มไว้เสียเอง พร้อมจ้องสามืออย่างตำหนิ...น่าฟังที่เขายังยิ้มได้ และตอบไปอย่างใจเย็น

“น่า...ที่รัก นิดเดียวเอง ลูกอยากกิน”

“คุณก็เป็นเสียอย่างนี้ สบอยล์ลูกจนเสียนิสัยหมด” ว่าแล้วก็ตัวดสายตาไปยังลูกชายคนโต ที่บัดนี้หลบวูบมาเกาะหลังเลอสวรรค์ เพราะกลัวโดนแม่ดุ

“อ้าว...คนสวยๆ นั่นไม่ใช่แม่หรือคะ”

เสียงอุทานอย่างผิดหวังแว่วมา พอเลอสวรรค์หันไปก็เห็นบรรดาคนที่ยืนชื่นชมอยู่เมื่อครู่พากันส่ายหัวแล้วหันหลังแยกย้ายกันไปหมด

“ถึงว่ามีลูกทั้งสองคนทำไมพุนยังแข็ง ที่แท้ก็ขายตุตฮิปโปเตฮากที่เป็น

แม่เด็ก”

เลอสวรรค์เสียใจที่ทำให้คนเหล่านั้นผิดหวัง แต่เธอก็ไม่มีคำอธิบายหรือข้อแก้ตัวใดๆ ทั้งสิ้น ในเมื่อมันคือความจริงที่นางยักษ์เชี่ยวชาญใหญ่คนนี้แหละคือแม่แท้ๆ ของเด็กน้อยน่ารักทั้งสอง และยังเป็นมารยาสุตรักสุตบุษชาของหนุ่มหล่อแสนดีคนนี้ด้วย

ส่วนตัวเธอเป็นใครนะหรือ...

“ขอบใจนะที่อุตส่าห์มาดูแลลูกให้ คุยงานกับคุณเลิศพงษ์ยึดเยื้อไปหน่อย” ฐมวดีหันมาพูดกับเลอสวรรค์ น้ำเสียงเบาลงกว่าที่พูดกับสามี

“ไม่เป็นไรจะ ยินดี...ลูกเธอก็เหมือนลูกฉัน...เอ๊ย! ฉันหมายถึง งานเธอก็เหมือนงานฉันแหละตุ่ม เธอเป็นลูกค้าบริษัทฉันนี่”

“ขอโทษนะที่ต้องเรียกออกมาวันอาทิตย์ แทนที่จะได้นัดกับฟงกับแฟนก็เลยไม่ได้นัด”

“ไม่เป็นไร...ฉันไม่มีแฟนเสียหน่อย”

“ไม่มีแฟน? อายุก็มากขึ้นทุกทีแล้วนะเธอเนะ ต่อให้สวาก็ใช่จะไม่มีวันแก่วันเหี่ยว” คนพูดสายหัวเหมือนเธอเป็นเด็กเล็กๆ ไม่รู้เรื่องราว “...อย่ามัวแต่ทำงานมากไปละ เดี่ยวรู้ตัวอีกทีก็ขึ้นคานพอดี”

รู้ว่าฐมวดีเป็นคนพูดตรงโผงผางมาแต่ไหนแต่ไร ทั้งที่ตั้งใจจะปล่อยผ่าน แต่เลอสวรรค์ก็อดหน้าม่านไม่ได้...พอเห็นเธอได้แต่ยิ้มเหยไม่ได้ว่าอะไร ฐมวดีจึงหันกลับไปแยกเขี้ยวโง้งใส่สามีและลูกต่อ

“ไป...กลับบ้านเดี๋ยวนี้เลย ไม่ต้องไปเที่ยวไหนต่อแล้วนะ เนื้อตัวเลอะเทอะขนาดนี้...อย่าร้อง! พรุ่งนี้วันจันทร์ การบ้านก็ยังไม่ได้ทำ”

เลอสวรรค์ได้แต่ยืนอยู่ที่เดิม โบกมือส่งสวัสดีคนพ่อแม่ลูกที่พากันเดินจากไป...เธอมองตามแล้วอดสงสัยไม่ได้ว่า ในบรรดาผู้คนที่ได้เห็นภาพเดียวกันนั้น จะมีสักกี่คนที่คิดเหมือนเธอ...

ใครคิดว่ายายยักษ์ขมุขินั้นดูไม่เข้าพวกบ้าง...ยกมือขึ้น!

๑

“ธรรมะสวัสดิ์ดีจะ...”

บานประตูสีขาวเปิดต้อนรับ เผยให้เห็นชายหนุ่มใบหน้าใสเกลี้ยงเกน ชายยืนพนมมือทักทายอยู่ด้านใน แต่เมื่อเจอเข้ากับสีหน้าหมดอาลัยตายอยาก และริมฝีปากบิดเบี้ยวเหมือนจะร้องไห้ของผู้มาเยือน ชายชุดขาวก็ยกมือทาบอก แผลออูทาน

“อุต๊ะ! นี่หล่อนไปเผชิญมรสุมชีวิตอะไรมายะ ยายเลอสวรรค์”

“แม่ชี แกกำลังทำอะไรอยู่”

อันที่จริงเพื่อนชายผู้นี้มีชื่อว่า พาชี แต่ด้วยลักษณะนิสัยอ่อนโยน แถมยังธรรมะซึมไม่ไผ่หาทางธรรมอยู่เสมอ ทำให้เขาได้รับสมญานามว่า ‘แม่ชี’ มาตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัยด้วยกัน

“เพิ่งไหว้พระสวดมนต์เสร็จเมื่อกี้”

“ฉันเข้าไปได้ไหม”

“มาๆ รีบเข้ามาเลย เดี่ยวห้องข้างๆ ออกมาเห็นจะตกใจนึกว่าผีจู่ฮอน เอียนออกอาละวาด” ว่าแล้วเจ้าตัวก็คว้าแขนเพื่อนสาวเข้าห้อง รีบปิดประตู

ทันที

พาชีลากเลอสวรรค์มานั่งลงตรงโซฟาใจกลางห้องชุดสุดหรูที่ตกแต่งด้วยโทนสีขาวปนทอง สลับกับรูปจิตรกรรมและประติมากรรมแบบพุทธ-ศิลป์ บ่งบอกรสนิยมที่แผ่ไพโรจน์ในด้านธรรมชาติของเจ้าของห้อง

“แกเป็นอะไร ไหว้พระก่อนไหม จิตใจจะได้สงบ” พาชีบ้วนไ้ไปยังห้องนอนหนึ่งในสอง ซึ่งถูกปรับเปลี่ยนเป็นห้องพระไปเรียบร้อยแล้ว

“ไม่ละ...” เลอสวรรค์ส่ายหัว “...ฉันแค่อยากจะมาสารภาพบาป”

“สารภาพบาป?” พาชีทวนคำ แล้วเปลี่ยนท่านั่งเป็นขัดสมาธิตัวตรง สัมกับฉายาแม่ชีที่เพื่อนๆ มอบให้ “มีอะไรบอกแม่มาเลยลูก”

“ฉัน...เอ่อ...ฉัน...อ่า...ฉัน...แบบว่า...”

ไม่รู้จะเริ่มยังไง ได้แต่อีกอักเหมือนอะไรติดคอ...พาชีหรี่ตามอง และสังหรณ์ใจพิกลจนตาขาวกระตุกยิบๆ

“คือว่า...ฉัน...เอ่อ...ง่า...”

“อย่าบอกนะ ว่า...แกเผลอไปชอบแฟนเพื่อนซ้ำอีกแล้ว?!”

เลอสวรรค์สะดุ้ง รีบส่ายหัว พาชีจึงเป่าปากอย่างโล่งอก

“เฮ้อ...ค่อยยังชั่ว ถ้าไม่ใช่เรื่องเดิมๆ แบบแกไปชอบแฟนใครซ้ำอีกก็แล้วไป...”

“ไม่ใช่แฟน...แต่คราวนี้เป็นสามีเพื่อนเลยละ”

คำสารภาพเสียงอ่อยๆทำเอาพาชีร่วงต๋ับจากโซฟา ลงมานอนตาเหลือกบนพื้นห้อง

“ตาเถรยายชีหกก!”

“พาชี แกอย่าเพิ่งเป็นอะไรนะ ลูกขึ้นมาฟังฉันก่อน” เลอสวรรค์ทำท่าเหมือนจะร้องไห้ โผล่เข้าไปประคองเพื่อนให้ลุกขึ้นอย่างยากลำบาก

พาชีทำท่าจะควานหาขาดม หายใจเอือกๆ เหมือนคนเป็นโรคหอบหืด “โอ้ย...ฉันจะเป็นลม แกว่าไงนะยายเลอ นี่แกไปชอบของของคนอื่นอีกแล้วเธอ”

“ฮือ...ฉันก็ไม่ได้ตั้งใจหรอกนะ แต่ไม่รู้ชาติก่อนฉันทำกรรมอะไรไว้ ถึงได้ต้องไปชอบคนมีเจ้าของอยู่เรื่อย แถบออกจันหนอยสิพาชี” เลอสวรรค์ คร่ำครวญ

พาชีอึดยาดมเสือกใหญ่เข้าจุมูกอีกที พลังตัวดสายตาค้อน “นี่เห็นฉันเป็นแม่เชิงตุพรหรือโงะ จะได้รู้เห็นชาติปางก่อนของแก...หรือบางทีนะ ชาติก่อนแกอาจจะชอบดูดกินน้ำหวานจากดอกเข็ม เลยทำให้ผีเสื้อผสมพันธุ์กันไม่ได้ ชาตินี้แกเลยมีกรรม ไม่มีคู่เป็นของตัวเอง ต้องเจอแต่คนมีเจ้าของ แล้วอยู่เรื่อย!”

“ไม่ใช่เวลาพูดเล่นนะ...” เลอสวรรค์หน้าสลด

“เฮ้อ...ยายเลอนะยายเลอ ทำไมแกถึงไม่รู้จักห้ามอกห้ามใจ ฉันรีอูตสำหิโหลดแอบๆ ‘แม่ชีวอนสอนหญิง’ ใส่ไว้ในมือถือของแก บรรจุคติเตือนใจกุสสตรไว้ตั้งร้อยข้อ ทำไมแกไม่รู้จักเปิดออกอ่าน”

“ก็คราวนี้นั้นไม่ทันจริงๆ นี่...”

พาชีจ้องหน้าเพื่อนอย่างตำหนิ และผิดหวัง

“อย่าบอกนะว่าเกลืบบทเรียนในอดีตไปแล้ว...”

คำว่า ‘อดีต’ เปรียบเหมือนหนามร้อยๆ อันทิ่มแทงอยู่ในใจให้เจ็บจี๊ด...เลอสวรรค์ส่ายหน้าซ้ำๆ อย่างจะบอกว่า เธอยังไม่ลืม

เรื่องราวในวันวานเหล่านั้น ใครจะไปลืมได้ลง...

เลอสวรรค์ถือได้ว่าเป็นหญิงสาวสุดเพียบพร้อม...ก็สมกับชื่อของเธอ นั่นแหละ ‘เลอ-สวรรค์’

เธอเกิดในครอบครัวที่มีฐานะดี ในตระกูลเศรษฐีที่ดินของจังหวัดนนทบุรี มีพ่อเป็นถึงรองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ด้วยความที่พ่อมีลูกคนเดียว ฟูย่าตายาย ลุงป้าหน้าอาเลยพากันตามใจหลานสาวราวกับเป็นไข่แดงของบ้าน

เรื่องรูปโฉมโฉมพรรณหญิงสาวไม่เป็นรองใครทั้งสิ้น เลอสวรรค์มี

แวสวมาตั้งแต่เด็ก ดวงตาของเธอกลมโตลูกใสราวตากวาง จมูกปาก
จิ้มลิ้มพริ้มเพร่าน่ารัก ผิวเป็นสีขาวจัดอมชมพูเหมือนเรืองแสงได้ ขณะที่
เส้นผมตรงกลับดำขลับดกหนาราวเส้นไหม รูปร่างเล็กออร่าอ่อนแอหน้า
ทะนุถนอม

เรื่องสติปัญญา...คำพูดที่ว่า ‘คนสวยมักไม่ฉลาด’ นั้นใช้ไม่ได้กับ
เลอสวรรค์ หญิงสาวสมองดีมีแววอัจฉริยะมาตั้งแต่เด็ก เธอพูดได้ตั้งแต่ยัง
ไม่ครบขวบ เริ่มอ่านหนังสือได้ตั้งแต่ยังไม่เข้าอนุบาล พอเจ็ดขวบก็พูดได้
สามภาษา พอโตขึ้นมาเธอก็สอบเข้าเรียนโรงเรียนดีๆ ได้สบายโดยไม่เคย
ต้องใช้เส้นสายอัดเงินเบี้ยเจียะ แถมยังได้อยู่ห้องหวัะทิตลอดเสียด้วย

เรียกได้ว่าทั้งรูปโฉม ชาติตระกูล และทรัพย์สินทุกอย่าง ชีวิตนี้ไม่ขาด
อะไรเลยสักอย่าง...ยกเว้นอย่างเดียว...เรื่องความรัก ที่ฟ้ามักจะดลบันดาล
ให้มีอันต้องไปหลงรักคนที่มีเจ้าของแล้วเสมอ

ที่สำคัญ...‘เจ้าของ’ เหล่านั้น มักจะเป็น ‘เพื่อนสนิท’ ของเธอเสียด้วย
สิ!

จุดเริ่มต้นของอาถรรพ์มันเกิดขึ้นตั้งแต่เมื่อไรไม่แน่ชัด เธอจำความ
ตอนสมัยอนุบาลและประถมไม่ค่อยได้ แต่มาชัดเจนเอาตอนที่เลอสวรรค์
เรียนอยู่ชั้นมัธยมต้นที่โรงเรียนคอนเวนต์หญิงล้วนชื่อดังในกรุงเทพมหานคร
...และมีความรักครั้งแรก

ตำราวิชาสุขศึกษาบอกว่า วัยมัธยมต้นเป็นวัยก้าวเข้าสู่วัยรุ่น
เด็กชายเด็กหญิงเริ่มที่จะมีความสนใจในเพศตรงข้าม...เพื่อนๆ ในโรงเรียน
หญิงล้วนของเลอสวรรค์หลายคนเริ่มมีความรัก ตัวดีก็คือพวกนักเรียนชาย
จากโรงเรียนข้างๆ นั่นละ

น่าแปลกที่เลอสวรรค์ไม่เหมือนใคร เธอไม่เคยสนใจเด็กผู้ชายพวก
นั้นแม้แต่จะชายตาแล คุณน้าน้อย แม่เลี้ยงผู้ใจดีราวกับนางฟ้าของเธอสอน
เสมอว่า...

‘จำไว้นะจ๊ะ เลอสวรรค์คือดอกฟ้าที่แสนสูงส่ง ดังนั้นหนูห้ามเปิด

โอกาสให้ผู้ชายคนไหนง่าย ๆ...หนูจะต้องเยอหยิ่ง รักนวลสงวนตัว เก็บความบริสุทธิ์ผุดผ่องเอาไว้จนกว่าจะเจอเจ้าชายขี่ม้าขาวของหนูเท่านั้น เข้าใจไหมลูก'

‘แล้วเราจะรู้ได้ไงว่าใครเป็นเจ้าชายขี่ม้าขาวล่ะคะคุณน้าน้อย’

‘ง่ายนิดเดียวจ๊ะ เจ้าชายจะดูแลปรนนิบัติผู้หญิงของเขาราวกับเป็นเจ้าหญิง จะคอยเฝ้าประคบประหงม ดูแล เอาใจใส่ ที่สำคัญเขาจะต้องรักเด็ก เมตตาสัตว์ และรักครอบครัวเป็นที่หนึ่ง...ถ้าหนูเจอคนที่ดีแบบนั้น เขานั้นแหละเป็นเจ้าชายขี่ม้าขาวของเจ้าหญิงเลอสวรรค์’

เลอสวรรค์ยึดถือคำสอนของคุณน้าน้อยผู้แสนดีเป็นสรณะ เธอจึงถือตัวและไว้ตัวเป็นที่หนึ่ง ไม่เคยเปิดโอกาสให้เด็กผู้ชายโรงเรียนข้างๆ เข้ามาจีบ ไม่เคยยอมรับดอกไม้มัจฉลุม หรือแม้แต่ลูกอมลึกลับเม็ดจากใคร วันวาเลนไทน์ก็ไม่เคยยอมให้ใครมาติดสติ๊กเกอร์รูปหัวใจที่เสื้อได้สักคน เธอเคยโยนของขวัญจากเด็กผู้ชายทิ้งลงถังขยะต่อหน้าต่อตามาแล้วไม่รู้กี่ครั้งก็ทน

จนใครๆ ก็เล้าลือถึงความเยอหยิ่งของเลอสวรรค์ เด็กผู้ชายหลายคนล่าถอย แต่ก็ยังมีพวกบ้าบิ่นที่เห็นความเยอหยิ่งของเธอเป็นความท้าทาย และพนันขันต่อเพื่อจะจีบเธอให้ติด เลอสวรรค์รู้เข้าก็ยิ่งรังเกียจ และระมัดระวังตัวไม่ยอมชายตาแลดูผู้ชายหน้าไหนเลยสักคน

จนกระทั่ง ได้เจอกับ...ปริญญ์

ปริญญ์เป็นนักเรียนชายโรงเรียนข้างๆ ทั้งสองพบกันครั้งแรกที่ถนนใหญ่ ตอนที่เลอสวรรค์เดินออกจากประตูโรงเรียนพร้อมอารดา เพื่อนรักของเธอ

วันนั้นโรงเรียนมีงานกีฬาสีเลยเลิกเร็วกว่าปกติ เธอกับอารดานัดกันว่า จะแอบขึ้นรถประจำทางไปเดินเล่นที่สยามสแควร์ และกลับมาให้ทันก่อนคนขับรถของเลอสวรรค์จะมารับ ขณะที่ทั้งสองก้าวขึ้นรถประจำทางมอเตอร์ไซด์คันหนึ่งก็แล่นย้อนศรมาด้วยความเร็ว และเฉี่ยวกระเป๋าเป้

ของอารดา ดึงเจ้าตัวที่เพิ่งก้าวขึ้นบันไดขั้นแรกให้เสียหลัก พลัดตกจากรถเมล์ต่อหน้าต่อตาเลอสวรรค์และพยานอีกครั้งคันรถ

เด็กสาวกรีดร้องอย่างตกใจสุดขีดเมื่อเห็นอารดากิ่งหล่นไปอยู่บนพื้นถนน พร้อมๆ กับรถด้านหลังแล่นมาอย่างรวดเร็วและเหยียบเบรกเสียงดังสนั่น เลอสวรรค์ตัวแข็งไม่สามารถแม้แต่จะยกมือขึ้นปิดตาจากภาพสยอง แต่นั่นทำให้เธอได้เห็นว่า เลี้ยววินาทีก่อนจะเกิดเหตุหน้าสะพาน นักเรียนชายจากโรงเรียนข้างๆ คนหนึ่งก็พุ่งตัวออกมาและผลักอารดาพ้นจากถนนขึ้นไปล้มกลิ้งบนทางเท้าด้วยกัน

รถคันที่พุ่งเข้ามาหักหลบไปชนเสาไฟฟ้าริมทางเท้า เหยียดคนทั้งสองไปเพียงหวิดหวิด

ผู้คนแตกฮือส่งเสียงร้องอย่างตกใจอยู่สักพัก ก่อนจะติดตามด้วยเสียงปรบมือชื่นชมนักเรียนชายผู้แสดงความกล้าหาญเสี่ยงชีวิตช่วยเหลืออารดา

เลอสวรรค์มารู้ภายหลังว่า เขาชื่อ ปริญญ์...มีชื่อเล่นว่า 'ปรีนซ์' ที่แปลว่าเจ้าชาย

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้อารดาขาเพลง ไม่ได้มาโรงเรียนหนึ่งอาทิตย์ ส่วนเลอสวรรค์มาเรียนตามปกติ แต่กลับหยุดคิดถึงเหตุการณ์ระทึกขวัญนั้นไม่ได้เลย ภาพที่ปริญญ์เสี่ยงชีวิตช่วยเพื่อนของเธอประทับลงไปในส่วนลึกที่สุดของจิตใจ นำแปลกที่เธอได้แคว้นเวียนคิดถึงภาพของเขายู้อย่างนั้น

ชายหนุ่มเองก็กลายเป็นคนดังในช่วงข้ามคืน เขาถูกพูดถึงมากที่สุดตลอดอาทิตย์นั้น โรงเรียนของเขาถึงกับมอบเหรียญกล้าหาญให้เด็กหนุ่มสำหรับการทำความดี

ปริญญ์ คือเจ้าชายขี่ม้าขาวอย่างแท้จริงในสายตาของเลอสวรรค์

แต่คนอย่างเลอสวรรค์หรือจะแสดงออก เธอได้แต่เฝ้ารอโอกาสที่จะได้พบเจอและพูดคุยกับเขาอีกครั้งอยู่เงียบๆ...และโอกาสงามๆ ก็มาถึง

ในเวลาไม่นาน

มันคือวันที่อาร์ดากลับมาเรียนเป็นวันแรก ขณะที่เลอสวรรค์ประคองอาร์ดาออกมาที่หน้าประตูหลังเลิกเรียน ก็พบว่าปริญญ์มายืนรออยู่แล้ว เลอสวรรค์หัวใจเต้นแรงที่ได้เจอเขา เธอส่งยิ้มกว้างอย่างเป็นมิตรไปให้... แบบที่ไม่เคยให้ใครมาก่อน อาร์ดาก็ขยับเข้ามากระซิบอย่างขวยเขิน

‘เลอ จำปรีนซ์ได้ไหม ที่ช่วยชีวิตหนูตัววันนั้น... หนูดาเป็นแฟนกับเขาแล้วนะ’

และแล้ว...เลอสวรรค์ก็ตกอยู่ในสถานะ ‘แอบรักแฟนเพื่อน’ เป็นครั้งแรกในชีวิต

‘วันนี้ปรีนซ์จะพาหนูดาไปกินไอติม เลอไปเป็นเพื่อนหนูดาเหมือนเดิมนะ’

นอกจากจะหลงรักแฟนเพื่อน เลอสวรรค์ยังต้องตกที่นั่ง ‘เพื่อนนางเอก’ เต็มตัวเสียด้วย เมื่ออาร์ดาคอยจะดึงให้เธอไปไหนมาไหนด้วย ทุกครั้งยามจะไปเจอกับปริญญ์

เธอต้องทนดูภาพบาดตาครั้งแล้วครั้งเล่า แต่พร้อมกันนั้นก็ยิ่งได้เห็น ว่า ปริญญ์คู่ควรกับการเป็นเจ้าชายขี้ม้าขาวของเธออย่างยิ่ง ดังคำนิยามที่คุณน้าน้อยพร่ำสอน...

...เจ้าชายจะดูแลปรีนซ์ผู้หญิงของเขาไว้กับเป็นเจ้าหญิง คอยเทกแคร์ ดูแล เอาใจใส่...

ทุกครั้งที่เห็นปริญญ์ป้อนไอศกรีมให้อาร์ดา เช็ดปากให้อาร์ดา จ่ายเงินค่าไอศกรีม จูงมืออาร์ดาข้ามถนน และยังหิ้วกระเป๋านักเรียนให้อาร์ดา ตลอดเวลาที่เป็นเพื่อนมาไหนด้วยกัน เลอสวรรค์ยิ่งแน่ใจ...ปริญญ์คือเจ้าชายที่คุณน้าน้อยหมายถึง เพียงแต่เจ้าหญิงของเขาคืออาร์ดา ไม่ใช่เลอสวรรค์ แม้ว่าเขาจะเผื่อแผ่ความใจดีมาถึงเลอสวรรค์อยู่บ่อยๆ อย่างการจ่ายเงินค่าไอศกรีมให้ และยังอาสาหิ้วกระเป๋าให้เธอในบางครั้งก็ตาม

เลอสวรรค์ได้แต่เก็บความรู้สึกดีๆ ที่นับวันยิ่งท่วมท้นหัวใจเธอเอาไว้

ในใจ ไม่กล้าบอกเล่าให้ใครฟัง มีก็แต่ ‘โดะริจำ’ เท่านั้น ที่รู้ความลับว่า เธอกำลังแอบรักแฟนเพื่อน

เลอสวรรค์ก็เหมือนเด็กสาวสมัยนั้นที่ชอบอ่านหนังสือกลอนลูกกวาดหวานแหวว ทุกวันเธอจะลอกบทกลอนที่ตรงกับความรู้สึกลงไปในโดะริบางบทก็เขียนขึ้นมาเอง เพื่อระบายความในใจที่มีต่อปริญญ์ เธอตั้งใจว่าจะเก็บความรู้สึกเอาไว้เป็นความลับตลอดไป...หรืออย่างน้อยก็จนกว่าอารดา กับปริญญ์จะเลิกกัน

แต่ยังไม่ทันถึงวันนั้นก็เกิดเหตุเสียก่อน...

วันหนึ่งอารดามาทำรายงานที่บ้านเลอสวรรค์ และเจอเข้ากับ ‘โดะริจำ’ ที่เธอวางไว้ไม่ได้เก็บซ่อน เพราะไม่คิดว่าอารดาจะแอบอ่านสมุดบันทึกของคนอื่น

‘หนูดาไม่คิดเลย ว่าเลอสวรรค์จะเป็นเพื่อนทรยศ!’

‘เปล่านะหนูดา...เราไม่เคยคิดจะแย่งแฟนหนูดาลักหน้อย’

‘แต่เลอสวรรค์ชอบปริญญ์!’

‘ก็...แค่แอบชอบเขาเฉยๆ เท่านั้นเอง’

‘หน้าด้าน!’

อารดาไปโดะริจำใส่หน้าเลอสวรรค์ ก่อนจะวิ่งร้องไห้ร้องไห้ออกไปจากบ้าน และจากวันนั้นก็ไม่พูดกับเลอสวรรค์อีกเลย ทั้งที่เธอยังไม่เข้าใจด้วยซ้ำว่าทำผิดตรงไหน

เพื่อนๆ ในห้องพากันแปลกใจที่อารดากับเลอสวรรค์เลิกสนิทกัน ทุกคนรู้ว่าทั้งสองทะเลาะกัน แต่ไม่มีใครรู้สาเหตุว่าเป็นเพราะเรื่องใด เลอสวรรค์พยายามอ้ออารดาอยู่ครั้งสองครั้ง แต่เมื่อฝ่ายนั้นไม่ยอมคืนดี เลอสวรรค์จึงเลิกอ้อ อย่างที่คุณนั่นน้อยสอนไว้ว่า...เลอสวรรค์ต้องเย่อหยิ่งและสูงส่ง การอ้อใครเกินสองครั้งนั้นถือว่าเป็นการ ‘ลดตัว’ เสียศักดิ์ศรีมากเกินไป

พอดีกับที่ทั้งสองขึ้นชั้นมัธยมปลาย เปลี่ยนห้องเรียนแยกไปอยู่คนละ

ห้อง เลอสวอร์คเรียนเก่งจึงได้อยู่ห้องหวักะทิ ส่วนอาร์ดาตั้งแต่มีแฟน การเรียนก็ตกลง จึงได้ไปอยู่ห้องรองบ๊วย นั่นทำให้ต่างคนต่างแยกย้ายไป มีเพื่อนกลุ่มใหม่ แม้จะได้เจอกันบ้างตามทางเดินหรือสนามกีฬา ก็ไม่แม้แต่จะมองหน้ากัน

เลอสวอร์คคิดว่ารักครั้งแรกของเธอจบลงที่การสูญเสียเพื่อนสนิท... แต่เธอเข้าใจผิด เพราะจริงๆ แล้วนั่นเป็นเพียงการเริ่มต้นต่างหาก

๒

พอขึ้นชั้นมัธยมปลาย โรงเรียนคอนแวนต์ของเลอสวรรค์กับโรงเรียนชายล้วนร่ำติดกันก็มีนโยบายยุบรวมกิจการ กลายเป็นโรงเรียนสหศึกษาที่มีทั้งนักเรียนชายและหญิง ความใกล้ชิดทำให้นักเรียนชายหญิงหลายคนจับคู่เป็นแฟนกัน...แต่เพื่อนๆ ของเลอสวรรค์ในห้องหวัะทีล้วนเป็นเด็กเรียน ประเทรรักไม่ยุ่ง มุ่งแต่เรียน และตั้งหน้าตั้งตาเตรียมสอบเข้ามหาวิทยาลัย จึงไม่มีใครมีแฟนเลยสักคน

จะว่าไป พวกเด็กผู้ชายก็ไม่ค่อยจะสนใจพวกเด็กเรียนแวนหนาลักเท่าไร...ยกเว้นแต่เวลามาขอลอกการบ้าน แม้เลอสวรรค์จะเป็นข้อยกเว้นเพราะเธอทั้งสวย ทั้งเรียนเก่ง จึงเป็นที่หมายปองของพวกเด็กผู้ชายทั้งหลาย แต่อย่าหวังเลยว่าจะมีใครได้มาเหย้า เพราะเธอยังคงคอนเซปต์เดิมอย่างเหนียวแน่น คือ...สวย เรด เซด หยิ่ง ไม่เคยเหลือบเล่ห์นุ้มๆ พวกนั้นแม้แต่หางตา และไม่เคยเปิดโอกาสให้ใครเข้าถึงตัวได้แม้แต่ปลายนิ้วก้อย

ทำไมนะหรือ...ก็เด็กผู้ชายพวกนั้นช่างห่างไกลจากคำว่า 'เจ้าชายขี่ม้าขาว' เป็นร้อยเป็นพันโยชน์

ดูกันได้ง่ายๆ...เจ้าชายขี้ม้าขาวคงไม่ตะโกนโหวกเหวก พุดมิ่งภู่อันห้อง หรือคุยกันทีลึศตวรรษเลยคลานวิ่งเฟ้นพ่นออกจากปากแทบทุกประโยคแบบนั้น

เจ้าชายขี้ม้าขาวคงไม่วิ่งเตะบอลจนหน้าดำ ตัวเหมีน เหงื่อโชก

เจ้าชายขี้ม้าขาวคงไม่โดดเรียนไปนั่งสูบบุหรี่กันหลังห้องน้ำ หรือหนีออกไปมั่วสุมตามร้านเกม แล้วค่อยมาขอลอการบ้านพวกผู้หญิงตอนเช้า

ที่สำคัญ เจ้าชายขี้ม้าขาวคงไม่จีบผู้หญิงด้วยวิธีเหี้ยๆ อย่างการส่งเสียงแซว หรือเรียกร้องความสนใจด้วยวิธีแปลกๆ อย่างโยนจิ้งจกหรือแมลงสาบใส่ หรือผลักกันเข้ามาจนอย่างที่ว่ากันนั้นทำใส่เธอบ่อยๆ เป็นแน่

เด็กผู้ชายกะโปโลพวกนั้นหมดสิทธิ์เป็นเจ้าชายของเลอสวรรค์... ฟันธง!

ตอนนั้นเธอเกือบสรุปแล้วด้วยซ้ำว่าผู้ชายอย่างปริญญ์คงหาไม่ได้อีกแล้วในโลกนี้...จนกระทั่ง ‘พีวิล’ ปรากฏตัวขึ้น

พีวิลมีชื่อเล่นแบบเต็มๆ ว่า ‘วิลเลียม’ ตั้งตามชื่อมกุฎราชกุมารแห่งอังกฤษ เพราะเขาเป็นลูกครึ่งไทย-อังกฤษ พีวิลต่างจากเด็กมัธยมปลายห้ามหัวทั้งหมดที่เลอสวรรค์เคยพบเจอ...เพราะว่าเขาไม่ได้เป็นเด็กมัธยม แต่เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย

และเขาก็เป็นแฟนของ ‘เจต้า’ หนึ่งในเพื่อนสนิทของเลอสวรรค์...พูดได้ว่าในบรรดาเด็กเรียนห้องหวัะหิ ก็มีเจต้านี้แหละที่พอจะมีความสวยสุสติดคู่คี่มากับเธอ

นอกจากสวยแล้วเจต้ายังหัวดี พ่อแม่ของเจต้าเป็นหมอฟันทั้งคู่ เลยอยากให้เจต้าสอบเอ็นทรานซ์เข้าคณะแพทย์ เป็นหมออะไรสักอย่างให้ได้ เลยส่งเจต้าไปเรียนพิเศษวิชาฟิสิกส์ เคมี ชีวะแบบตัวต่อตัวกับนักศึกษามหาวิทยาลัยที่รับสอนพิเศษ นั่นทำให้เจต้าได้เจอกับพีวิล

เจต้าเคยเล่าว่า ที่จริงพีวิลรวยอยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องหารายได้พิเศษระหว่างเรียนก็ได้ แต่พอดีวันนั้นเขามาช่วยสอนแทนเพื่อนที่ติดธุระด่วน

ทั้งสองก็เลยได้เจอกัน...และไปๆ มาๆ ก็กลายมาเป็นแฟนกัน

พีวล์ขับรถสปอร์ตหรูสีขาว...ที่มีโลโก้ข้างหน้ารถเป็นรูปม้ากำลังโผนทะยาน

แต่นั้นไม่ได้ทำให้เลอสวรรค์สังหรณ์ว่ามันคือลางบอกเหตุ ว่าพีวล์จะกลายมาเป็นเจ้าชายขี่ม้าขาวที่เธอตามหา

เลอสวรรค์ไม่ได้สนใจพีวล์ด้วยซ้ำตอนที่เจด้าพามาแนะนำในที่แรก แม้ว่าพวกเพื่อนๆ นักเรียนจะพากันตาโต เอาไปเล่าลือกันใหญ่ด้วยความอิจฉาว่าเจด้ามีรุ่นพี่นักศึกษารูปหล่อขับรถสปอร์ตมารับแทบทุกเย็น แต่เลอสวรรค์ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของเจด้ากลับแสดงออกต่างไปจากคนอื่น เธอออกจะไวตัวกับเขาด้วยซ้ำ...นั่นยิ่งทำให้พีวล์พยายามจะเอาชนะใจเธอ ในฐานะที่เป็นเพื่อนของเจด้า

เริ่มจากการซื้อขนมมาฝากให้เธอและเพื่อนๆ ในกลุ่มแทบทุกวัน จากนั้นเขาก็ให้คนขับรถเอารถตู้มารับทุกคนไปกินข้าว ไปเดินห้าง ไปดูหนัง... เขาคักระเฝ้าเลี้ยงข้าว เลี้ยงขนม เลี้ยงหนังเพื่อนๆ ทุกคนของเจด้าอย่างเต็มที่ และยังดูแลเอาใจใส่ทุกคนอย่างดี พอใกล้สอบเขายังมีน้ำใจช่วยติวหนังสือให้ฟรีๆ ทำให้เลอสวรรค์ได้รู้ว่านอกจากหล่อ รวย แล้ว พีวล์ยังเป็นคนฉลาดด้วย ที่สำคัญเขาคูყสนุก พูดจาไพเราะ อย่างเวลาพูดกับเจด้าและเพื่อนๆ ของเธอ คำพูดเขามีหางเสียงลงท้ายด้วยคำว่า ‘คะ’ หรือ ‘ค่ะ’ ทุกคำ ทุกคนรู้ดีว่าทั้งหมดนั้นเขาทำเพื่อเจด้า...ใครๆ ก็ว่าเขาเอาใจเด็กสาวราวกับเป็นเจ้าของหญิง

ความเลิกละเลอเพอร์เฟกต์ที่เขาซื้อไม่ได้ของชายหนุ่ม ทำให้เลอสวรรค์ค่อยๆ รู้สึกดีต่อพีวล์มากขึ้นเรื่อยๆ ทีละนิดๆ จนกระทั่งจุดเปลี่ยนมาถึง...

วันหนึ่งในเทอมสุดท้ายของการเรียนมัธยมปลาย เจด้าไม่มาโรงเรียน เพื่อนๆ คิดว่าเจด้าคงไม่สบายและหยุดอยู่บ้าน จึงบอกพีวล์ไปอย่างนั้นเมื่อเขามาหาเจด้าตอนเลิกเรียน แต่ปรากฏว่าเมื่อพีวล์ตามไปที่บ้านกลับเจอพ่อแม่ของเจด้า บอกว่าเจด้าแต่งตัวออกไปเรียนตั้งแต่เช้า ถึงตอนนั้นยังไม่กลับ

บ้าน...ความก็เลยแตกต่างเจด้าโตเรียน

เจด้ากลับมาถึงบ้านหลังจากนั้นไม่นาน และตกใจเมื่อเจอพีวี่ลรออยู่พร้อมกับพ่อแม่ เจด้าถูกพ่อแม่ตำหนิอย่างรุนแรงเป็นเรื่องเป็นราวใหญ่โต แต่เธอกลับพาลไปโกรธพีวี่ล หาวาเขาเป็นคนทำให้ความแตก และทำให้เธอถูกลงโทษ

เจด้าต่อว่าพีวี่ลอย่างรุนแรง ทั้งทวาด ทั้งพูดจาทำร้ายจิตใจอย่างที่เขาไม่เคยใช้กับเธอมาก่อน เพื่อนๆ ทุกคนพากันสงสารพีวี่ลและตำหนิเจด้า แต่เจด้ากลับโกรธและหาวาทุกคนเข้าข้างพีวี่ล

เลอสวรรค์ก็พลอยสงสารชายหนุ่มไปด้วย...เธอยังไม่รู้ตัวว่าเธอใจอ่อนกับเขาเสียแล้ว จนกระทั่งสองวันต่อมา...ขณะที่เลอสวรรค์เป็นเวรทำความสะอาดห้องเรียนอยู่กับเจด้าจนเย็น เพื่อนๆ ในกลุ่มที่กลับไปแล้วก็โทร. มา ขอให้เธอพาเจด้าไปที่ร้านคาราโอเกะ บอกว่าจองห้องไว้เพื่อจะเลี้ยงฉลองวันเกิดล่วงหน้าให้เจด้า

แต่เมื่อเลอสวรรค์กับเจด้าเปิดประตูเข้าไป ก็พบว่าทั้งห้องตกแต่งด้วยลูกโป่งสีหวานน่ารัก บนพื้นมีเทียนเล่มเล็กๆ จุดไวสว่างไสว ภายในไม่มีใครเลยนอกจากพีวี่ลที่ยืนถือช่อดอกกุหลาบสีขาวช่อใหญ่ ยืนรออยู่กลางห้อง และเมื่อมองเลยผ่านผนังกระจกด้านหลังเขาออกไป ก็เห็นว่าพนักงานของร้านกำลังจุดพลุไฟเย็น ที่เรียงกันเป็นคำว่า ‘ผมขอโทษ’

เสียงดนตรีดังขึ้น พีวี่ลคว้าไมโครโฟนมา แล้วเปล่งเสียงนุ่มนวลกังวานเหมือนนักร้องอาชีพ เป็นเพลง “เธอคือดวงใจของฉัน”

เลอสวรรค์ยืนตะลึงเหมือนถูกสะกดอยู่ข้างเจด้า เมื่อพีวี่ลถือช่อกุหลาบขาวเดินตรงเข้ามา แล้วคุกเข่าลง...

เธอเกือบจะหวังให้เจด้าไม่ได้ยืนอยู่ข้างๆ และคนที่เขาคุกเข่าลงตรงหน้า...คือเธอ!

ทุกองค์ประกอบอันโรแมนติคนั้นคือสิ่งที่เลอสวรรค์เคยใฝ่ฝันถึงทั้งหมด...ผู้ขายธรรมชาติฯ ไม่มีทางคิดและทำอะไรได้แบบนี้...อย่างที่คุณหน้า

น้อยบอกไว้

เลอสวรรค์รู้ในทันทีว่าพีวิลคือคนพิเศษ...เขาคือเจ้าชายขี่ม้าขาวที่เธอรอคอยซัดๆ!

แต่ฝันหวานก็ลอยหายวับไปกับตา เมื่อได้ยินเสียงร้องกรี๊ดอย่างดีใจของเจต้าที่ยืนอยู่ข้างๆ

ฝ่ายนั้นโผล่เข้ากอดที่พีวิล จวบแก้มซ้ายขวา ตามมาด้วยเสียงปรบมือของเพื่อนๆ ที่ซ่อนตัวอยู่ด้านนอก เป็นใจให้ทั้งสองคนได้คืนดีกัน

เลอสวรรค์อาจจะอกหัก แต่เพราะเธอเกิดมาเป็นนางเอก ไม่ใช่นางอิจฉา จึงไม่ได้ลุกขึ้นมาร้องกรี๊ดๆ หรือชบครามกรอดๆ รุ่มร้อนที่ไม่ได้ครอบครองเจ้าชายอย่างที่พวกนางร้ายในละครทำ เธอแค่ยื่นน้ำตาซึม ยินดีไปกับเจต้าด้วยซ้ำที่ฝ่ายนั้นได้เจอผู้ชายแสนดีสุดประเสริฐอย่างพีวิล...

ถ้าจะมีก็เพียงแค่ความเศร้านิดๆ เหงาหน่อยๆ และสลัดใจเล็กน้อยกับความลับที่บอกใครไม่ได้ว่า...เธอหลงรักแฟนเพื่อนเข้าอีกแล้ว!

เลอสวรรค์เก็บำความรู้สึกที่มีต่อพีวิลเอาไว้เป็นความลับสุดยอด คราวนี้เธอไม่เผยให้ใครรู้เลยแม้แต่โตอะรี เธอได้แต่เฝ้ามองพีวิลทำดีกับเจต้า แล้วแอบฝันกลางวันว่าคนที่ยืนอยู่ตรงนั้น คือตัวเธอ

อย่างที่บอกว่าเธอไม่ได้อิจฉาเจต้า เลอสวรรค์อยากให้เจต้ากับพีวิลลงเอย 'ครองคู่อยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขชั่ววันนิรันดร์' แบบเจ้าชายและเจ้าหญิงในนิทานด้วยซ้ำ...แต่การณ์กลับไม่ได้เป็นไปตามนั้น

จะเป็นเพราะเจต้าไม่ใช่เจ้าหญิงอย่างที่เลอสวรรค์เป็นหรือเปล่านั้นไม่รู้...ไม่นานจึงเกิดเรื่องขึ้นอีก

ยิ่งใกล้สอบเข้ามหาวิทยาลัย เจต้ายิ่งโตเติร์นน้อยขึ้น และคราวนี้เธอบังคับให้เพื่อนๆ ช่วยกันปิดพีวิล โดยอ้างว่ามีแผนจะมาชวนไปแคสติงรายการเรียลตีประภาควรร้องเพลงทางโทรทัศน์ แต่พ่อแม่ไม่สนับสนุนจึงต้องแอบโตเติร์นไปซุ่ม เพื่อเตรียมตัวสำหรับวันคัดเลือก

ตอนนั้นเป็นช่วงใกล้สอบ เพื่อนๆ เด็กเรียนต่างหน้าดำคร่ำเคร่งกับการเตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัย จึงไม่มีใครสนใจติดตามไปกับเจต้า... ไม่มีใครคิดว่าเจต้าจะโกหก

กระทั่งคืนหนึ่ง พีวิลโทร. มาหาเลอสวรรค์...เธอจำเสียงนุ่มทุ้มนำฟังของเธอได้ในทันทีแค่เขาพูดคำว่า 'ฮัลโล' หัวใจสาวน้อยเต้นตึกตักเมื่อได้รับสายจากชายที่ตัวเองแอบชอบเป็นครั้งแรก...แต่เรื่องที่ชายหนุ่มอยากคุยกลับเป็นเรื่องเพื่อนสาวของเธอ

พีวิลขอคำปรึกษาว่าช่วงนี้เจต้าเปลี่ยนไป ทำตัวห่างเหิน เย็นชา เอาแต่บอกว่าต้องตีวหนังสือกับเพื่อน ไม่ให้พีวิลมารับ เขาอาสาจะตีวหนังสือให้ก็ไม่ยอม...ฟังจากเสียงแล้วพีวิลดูกังวลและสับสนมากจนเลอสวรรค์สงสารเขาจับใจ รีบรับปากว่าจะช่วยดูให้

วันต่อมา เจต้าโดดเรียนออกไปตอนคาบสุดท้าย เลอสวรรค์ได้โอกาสรีบแอบตามเพื่อนไป โดยมีคนขับรถของเธอขับให้อย่างที่เตรียมการไว้แล้ว เธอพบว่าเจต้าไปที่ตึกแถวซึ่งเป็นห้องซ้อมดนตรีจริงๆ เลอสวรรค์โล่งอก แต่ก็ยังอดสงสัยไม่ได้ว่าเหตุผลใดเจต้าจะต้องปกปิดเรื่องนี้ต่อพีวิล เพราะชายหนุ่มก็ออกจะตามใจเจต้าราวกับเป็นเจ้าของหญิง เขาคงจะสนับสนุนด้วยซ้ำหากเจต้าบอกว่าต้องการเลือกทางนี้มากกว่าสอบเข้ามหาวิทยาลัยในคณะแพทย์ฯ อย่างที่ทางบ้านต้องการ

เลอสวรรค์ดักรออยู่ข้างนอกจนเจต้าซ้อมดนตรีเสร็จ หวังว่าจะได้บอกเพื่อนถึงความหวังเฝ้ายามของพีวิล แต่แล้วเรื่องราวทั้งหมดก็เล่ายออกมาแบบหักมุม เมื่อเลอสวรรค์เห็นเจต้าเดินออกมาพร้อมกับนักดนตรีคนหนึ่ง... ทั้งคู่จับมือกัน

เลอสวรรค์ยืนตะลึงแทบช็อกอยู่ในที่นั้น เพราะความจริงที่ได้รับรู้ว่า...เจต้ามีภรรยา!

เจต้าเองก็ตกใจมากที่เห็นเลอสวรรค์ รีบปล่อยมือจากหนุ่มสะพายกีตาร์อย่างมีพิรุณ เลอสวรรค์โกรธแทนพีวิลจนรู้สึกเหมือนตนเองเป็นคนโดน

หักหลังเสียเอง เธอหันหลังเดินหนีไม่ยอมคุยกับเจด้าอีก

หลังจากวันนั้น เจด้าพยายามเข้ามาพูดกับเลอสวรรค์ แต่เลอสวรรค์รู้ว่าเจด้ามาตามง้อก็เพราะกลัวเธอจะเอาสิ่งที่ได้เห็นไปบอกกับพี่วิลต่างหาก ‘เจด้าไม่ได้จะเลิกกับพี่วิลสักหน่อย ถึงยังไงเจด้าก็ยังรักพี่วิลเหมือนเดิม’

‘เจด้าเห็นแกตัว เจด้าจะรักผู้ชายสองคนพร้อมๆ กันไม่ได้หรอก’
‘เจด้าก็กำลังเคลียร์อยู่นี่ไงละ เลออย่าเพิ่งบอกพี่วิลนะ เจด้าขอร้อง’
แม้จะเห็นว่าเจด้าทำไม่ถูก แต่เลอสวรรค์ก็ไม่ได้บอกพี่วิล... เธอไม่อยากทำตัวเป็นนางร้ายในละคร ที่ฉวยโอกาสเอาเรื่องไม่ดีของฝ่ายหนึ่งไปฟ้องอีกฝ่าย ทำให้เขาเลิกกัน เลอสวรรค์ทำได้เพียงเพิ่มพูนความสงสารเห็นใจที่มีต่อพี่วิล คอยอยู่ใกล้ๆ ปลอบใจเขา หวังว่าหากเจด้าทำไม่ดีกับพี่วิล และเขาได้เห็นว่าใครกันแน่ที่คอยอยู่ใกล้ๆ ห่วงใยปรารถนาดีต่อเขามากกว่า เขาจะคิดใหม่ทำใหม่ตัดใจจากเจด้าได้เองในสักวัน

แต่เรื่องมันก็ไม่ได้ง่ายขนาดนั้น...

เพื่อนๆ เริ่มสังเกตเห็นว่าเลอสวรรค์ชักจะสนิทสนมกับพี่วิลมากขึ้นเรื่อยๆ กับที่สังเกตว่าเลอสวรรค์กับเจด้าออกอาการมินตึงใส่กัน เพื่อนในกลุ่มบางคนเริ่มพูดเรื่องนี้กับเจด้า ทำให้เจด้าเริ่มมองเลอสวรรค์ด้วยแวตาสงสัย

กระทั่งวันหนึ่ง พี่วิลตาแดงมาหาเลอสวรรค์ ชวนเธอไปนั่งคุยบนรถบรรทุกของเธอที่จอดอยู่หลังโรงเรียนเหมือนมีเรื่องขอขมาบาปตาย แล้วพี่วิลก็บอกว่าเขาเพิ่งส่งข้อความไปบอกเลิกกับเจด้า เพราะแน่ใจแล้วว่าเจด้าคงมีกิ๊ก!

เลอสวรรค์ทั้งตกใจ และดีใจในเวลาเดียวกัน...

เธอตกใจที่ความลับของเพื่อนแตก แต่ดีใจที่เขาคิดตัดใจได้... สาบานก็ได้ว่าไม่ได้ดีใจที่เขาเลิกกันเพื่อหวังจะเสียเบแทนเลยจริงๆ

แต่หันไฉนพี่วิลก็ทำสิ่งที่เกินกว่าเลอสวรรค์จะคาดคิด

เขาจับมือเธอขึ้นมากุม...เลอสวรรค์แทบหยุดหายใจ คำสอนของคุณน้าน้อยดังก้องในหูบอกให้ดึงมือออก เพราะเธอต้องทำตัวสูงส่งและรักนวลสงวนตัว แต่ความรู้สึกยามถูกผู้ชายที่แอบชอบจับมือเป็นครั้งแรกก็ทำให้กระสรวลสั่นไหว ใจเต้นแรง ผิวแก้มและริมฝีปากร้อนผ่าว ความอยากรู้ อยากเห็น อยากสัมผัสสอารมณ์ที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อนทำให้ไม่กล้าชักมือออก

ที่สำคัญ...หากเขาเป็นเจ้าชายขี่ม้าขาวของเธอจริงๆ คงไม่ผิดที่จะให้เขาจับมือไม่ใช่หรือ

‘ทำไมน้องเลอถึงดีกับพี่อย่างนี้คะ ถ้าหากว่าเจตน์อ้อนหวาน อ่อนโยน ใส่ใจความรู้สึกคนอื่นได้เท่ากับที่น้องเลอเป็น พี่คงมีความสุขมาก’

‘พี่ลิล...’

‘พี่...’

เลอสวรรค์ใจเต้นตึกตักแทบทะลุอกนอกโพรงอก กำลังสังหรณ์ใจว่าจะถูกผู้ชายบอกรักเป็นครั้งแรก ความขวยก็บังเกิด...

ราวกับมีใครเตรียมแผนกลั่นแกล้งเอาไว้แล้ว เมื่อนักเรียนหญิงกลุ่มหนึ่งเดินผ่านหน้ารถที่จอดอยู่มองผ่านกระจกเข้ามาแล้วก็ชะงัก จ้องทั้งสองด้วยดวงตาเบิกกว้าง

มันคงจะไม่ใช่วิธีอะไรใหญ่อะไร ถ้าคนที่มาเห็นภาพนั้นไม่ใช่อาดา... เพื่อนเก่าคู่กรณีของเลอสวรรค์!

ก่อนที่เลอสวรรค์จะได้คิดทำอะไร หรือแม้แต่ดึงมือออกจากมือพี่ลิล อาดาก็หยิบโทรศัพท์แบล็กเบอร์รี่ขึ้นมากดชะภาพเอาไว้ด้วยความว่องไว ปานสายฟ้าแลบ...

และรูปนั้นก็ถูกส่งต่อๆ กันจนไปถึงโทรศัพท์มือถือของเจต้าในเวลาอันรวดเร็ว!

๓

คุณลื้อกันไปทั่วโรงเรียนว่าเลอสวรรค์แย่งแฟนเพื่อน...อีกแล้ว!

เจด้าร้องห่มร้องไห้จนตาแดงที่ถูกพี่วิลส่งข้อความบอกเลิก ไม่แม่แต่จะมาบอกกันต่อหน้า...เจด้าโยนความผิดทั้งหมดใส่เลอสวรรค์ทันที หาวาเธอนั้นแหละเป็นมือที่สามแย่งพี่วิลไป โดยมีหลักฐานเป็นรูปที่อาร์ดาถ่ายส่งต่อๆ มาจนถึงมือตน

เพื่อนทุกคนได้เห็นภาพนั้นทั่วหน้า...เลอสวรรค์กับพี่วิลนั่งจับมือกันอยู่ในรถ มันเป็นหลักฐานที่มัดตัวเกินจะฉีกหลุด...ทุกคนพากันซ็อก และเลือกกระโดดเข้าไปยืนข้างเจด้า ซึ่งดูเหมือนเป็นผู้ถูกกระทำโดยไม่ลังเล

เลอสวรรค์ไม่มีโอกาสจะได้อธิบาย ในเมื่อภาพนั้นแพร่กระจายไปทั้งโรงเรียน พร้อมๆ กับคำพูดจากปากอาร์ดาที่ออกมา ‘แฉ’ ว่าตัวเองก็เคยถูกลอสวรรค์แย่งแฟนมาก่อน เป็นสาเหตุให้ทั้งสองเลิกคบกันทั้งที่เคยสนิทกันมากสมัยอยู่มัธยมต้น

‘ยายคนนี้เขานิ้ยแบบนี้แหละ ชอบแย่งแฟนเพื่อน หนูดาเคยโดนมาแล้ว โชคดีที่ไหวตัวทันเลิกคบกันเสียก่อน ไม่งั้นก็คงเป็นแบบเจด้า โดนแย่ง

เอาไปหน้าด้านๆ'

เลอสวรรค์ถูกเพื่อนๆ บอยคอตต์ ทุกคนพร้อมใจกีดกันหญิงสาวออกจากกลุ่ม... นั่นเพราะทุกคนรับรู้ถึงความสัมพันธ์ของพีวิลและเจต้าดีมาตลอด จึงรับไม่ได้ที่เลอสวรรค์ซึ่งเป็นเพื่อนกลุ่มเดียวกันแท้ๆ เป็นคนหักหลังแย่งพีวิลไปจนเจต้าเสียใจร้องไห้ตามวุ่นทุกวัน ไม่เป็นอันเรียนหนังสือ แต่ไม่มีใครรู้เรื่องที่เจต้าเป็นฝ่ายนอกใจพีวิลเลย แม่เลอสวรรค์จะพยายามพูดเรื่องนี้ แต่กลับกลายเป็นว่าเธอใส่ร้ายเจต้าเพื่อเอาดีเข้าตัว เอาความชั่วใส่คนอื่น

ส่วนเจต้า เมื่อรู้ตัวว่ากำลังจะสูญเสียพีวิลไปจริงๆ ก็เกิดอยู่ไม่สุขขึ้นมา รีบกลับไปร้องอนเขา และพอทั้งสองคืนดีกัน...เลอสวรรค์เลยได้กลายเป็นหมาหัวเน่าเต็มตัว

ช่วงเดือนสุดท้ายของการเรียนมัธยมปลายกลายเป็นช่วงความทรงจำสุดเลวร้ายในชีวิตวัยรุ่นของเลอสวรรค์ เพื่อนผู้หญิงในห้องไม่พูดกับเธอเลยสักคน เธอต้องกินข้าวคนเดียว ไปไหนมาไหนคนเดียว แม้แต่เพื่อนที่นั่งโต๊ะเรียนข้างๆ ก็ยังย้ายหนี พวกเพื่อนผู้ชายก็รู้เรื่องนี้เพราะความขำนิินหาของพวกผู้หญิง เลยพลอยมองเธอด้วยสายตาแปลกๆ ไปด้วย

เลอสวรรค์ทนความกดดันไม่ไหว แอบไปร้องไห้ในห้องน้ำหญิงหลังโรงยิมที่ค่อนข้างลับสายตาคน แต่ก็ยังอุตส่าห์มีคนมาเห็นอีกจนได้...

นั่นเป็นครั้งแรกกระมังที่เลอสวรรค์ได้พูดกับ...ธูมวดี

อันที่จริงธูมวดีก็เป็นเพื่อนนักเรียนห้องเดียวกับเลอสวรรค์มาตั้งแต่มัธยมปีที่สี่ แต่เธอเกือบลืมไปแล้วว่ามีเพื่อนชื่อนี้อยู่ด้วย เหตุก็เพราะธูมวดีเป็นคนเก็บเนื้อเก็บตัว ไม่ค่อยคบใคร เรียกว่าแทบไม่มีเพื่อนเลยก็ได้ จะว่าเอาแต่เรียนก็ไม่ใช่ เพราะถึงธูมวดีจะอยู่ห้องหวักะทิ แต่กลับเป็นคนสอบได้ที่โหล่ของห้องแทบทุกเทอม จะว่าสวย เร็ด เซ็ด หยิ่ง ก็ไม่ใช่อีก เพราะธูมวดีเป็นผู้หญิงโครงร่างใหญ่ เจ้าเนื้อ ผิวคล้ำ ใส่แว่นหนา แถมมีชื่อเล่นที่พ่อแม่ตั้งให้เหมือนแก๊งลูกว่า 'ตุ่ม' อีกต่างหาก

เหตุจึงน่าจะเป็นเพราะความไร้มนุษยสัมพันธ์ของเจ้าตัวมากกว่า ฐม-
วดีชอบทำตัวสันโดษ ไปไหนมาไหนคนเดียว เวลาเดินเอาแต่ก้มหน้าไม่สบตา
ใคร แต่ถ้าได้พูดอะไรออกมาที ต้องเรียกได้ว่า ‘หวานผ่าซาก’ ไม่ใช่ว่า
เด็กสาวพูดหยาบคาย เพียงแต่เป็นคนพูดตรง ไม่เกรงใจใครเสียจนหลาย
ครั้งกลายเป็นไม่รู้กาลเทศะ และไม่มีใครชอบ

เลอสวรรค์จึงไม่คิดเลยว่าจะเป็นที่ชุมวดีที่เดินเข้ามายื่นผ้าเช็ดหน้าให้
ยามที่เธอโดนเพื่อนๆ แอนตี้ เธอเกือบจะซึ่งใจอยู่ที่เดียว ถ้าหากว่าฐมวดี
จะไม่เอ่ยประโยคตามมา...

‘ประสาท แค่ว่าละกันเรื่องผู้ชายก็ร้องไห้ร้องให้ เอาไว้มีใครตาย
ก่อนแล้วค่อยร้องเถอะ...ยายงี้เง้า!’

เลอสวรรค์ไม่แน่ใจว่าควรดีใจดีใหม่ที่ได้ฐมวดีเป็นเพื่อนใหม่...เพราะ
ตั้งแต่วันนั้นก็ดูเหมือนว่าฐมวดีจะคอยมาป่วนเบ๊ยนไถ่ๆ เริ่มจากย้ายมา
นั่งโต๊ะเรียนข้างๆ ที่คนเก๋ย้ายหนีไป ตอนพักเที่ยงเห็นเลอสวรรค์นั่งกิน
ข้าวคนเดียว ก็ยกจานมานั่งด้วย...

แต่จะเรียกว่าทั้งสองสนิทกันก็ได้ เพราะเลอสวรรค์มีแต่ความ
อึดอัดเมื่อต้องอยู่ใกล้ฐมวดี

‘กินกวยเตี๋ยวไม่ใส่ผัก ตัวถึงได้ชุดเป็นจิ้งจกแบบนี้ไง ทำตัวเป็นเด็ก
ไปได้ งี้เง้าซะมด’

‘กินน้ำแก้วเดียวทำไมต้องใส่หลอดสองสามอัน ขยะพลาสติกจะล้น
โลกอยู่แล้ว ไม่รู้หรือเกล้งโง่กันเน่’

‘โต่ป่านี่แล้วยังต้องให้คนรถมารับมาส่งอีกเหอ อย่าทำตัวเป็นเด็ก
ปัญญาอ่อนหน่อยเลยนะ’

คำพูดแต่ละคำทำเอาเลอสวรรค์อยากร้องกรี๊ด และที่สำคัญ เมื่อ
เพื่อนคนอื่นๆ เห็นว่าเลอสวรรค์กับฐมวดีอยู่ด้วยกันบ่อยเข้า ก็หัวเราะเยาะ
พูดกะเเนะกะเห่นลอยลมมาให้ได้ยิน

‘ดูดิ หมาหัวเฒ่าสองตัวมาคบกันเองแล้ว’

ธุมวดีไม่ได้โต้ตอบ เช่นเดียวกับทุกครั้งที่ถูกล้อเลียนถากถาง เพียงแต่ก้มหน้าเดินหนีไปจากตรงนั้น กระทั่งอยู่กันสองคนจึงค่อยบอกกับ เลอสวรรค์ว่า

‘ไม่ต้องไปสนใจ เดี่ยวก็เลิกพูดไปเองแหละ พวกนี้ดูละครมากไป แต่ไม่ยกยอกเป็นนางเอก ทำตัวเป็นนางร้าย...สมอนิม!’

โชคดีเหลือเกินที่นั่นเป็นเดือนสุดท้ายของการเรียน ไม่ว่าใครจะรักกันหรือเกลียดกันยังไง ไม่นานต่างคนต่างก็ต้องแยกย้ายกันไปเข้ามหาวิทยาลัยตามเส้นทางเดินของตัวเอง

เลอสวรรค์เป็นคนเดียวที่เลือกสอบเข้าคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ ขณะที่เพื่อนๆ คนอื่นไปทางสายบัญชี เศรษฐศาสตร์ อักษรศาสตร์ หรือ วิทยาศาสตร์กันหมด...ส่วนธุมวดีสอบเอ็นทรานซ์ไม่ติด เลอสวรรค์คิดว่า ฝ่ายนั้นคงเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยเอกชนที่ไหนสักแห่ง ซึ่งเธอเองก็ไม่ได้ใส่ใจนัก สิ่งที่เธอสนใจมีแค่เธอกำลังจะได้เริ่มต้นใหม่กับชีวิตนักศึกษา มหาวิทยาลัย มีสังคมใหม่ เพื่อนใหม่ และคราวนี้จะไม่ยอมให้ประวัติศาสตร์ซ้ำรอยอีกเป็นอันขาด

แต่เรื่องมันก็ไม่ได้ง่ายขนาดนั้น เมื่อโลกมันช่างทั้งกลมและแคบ ถึงแม้เธอกับพวกเพื่อนเก่าๆ จะเข้าเรียนกันคนละคณะ แต่ก็อยู่ในรั้วมหาวิทยาลัยรัฐบาลชื่อดังแห่งเดียวกันเกือบทั้งหมด คำเล่าลือที่ว่า... เลอสวรรค์เคยถูกเพื่อนสมัยมัธยมพร้อมใจกันเลิกคบเพราะแย่งแฟนเพื่อน ถึงสองครั้งสองหนก็เลยกระฉอนมาถึงคณะของเธอด้วย

แถมเวลาเรื่องถูกเล่าปากต่อปาก ก็ผิดเพี้ยน บิดเบือน ถูกใส่ลี้ตีไซ้เข้าไปอีก

‘เพื่อนโรงเรียนเก่าของยายเลอสวรรค์ลือมาว่ายายนี้เป็นโรคจิตขาดความรักไม่ได้ พอเห็นเพื่อนมีแฟนเลยต้องริบแย่ง ที่บ้านเคยพาไปหาจิตแพทย์ด้วยนะ หมอบอกว่ายายนั้นเป็นฮิสทีเรียละ’

‘ใช่ๆ ได้ยินมาเหมือนกัน ใครมีแฟนก็ระวังไว้ให้ดี อย่าเผลอไปแนะนำให้ยายนั้นรู้จัก แฟนจะหายไม่รู้ตัว’

เลอสวรรค์เบื่อน่ายเรื่องราวน้ำเน่าที่พวกผู้หญิงในคณะพูดต่อกันให้สนุกปาก จึงแก้ปัญหาด้วยการไม่คบเพื่อนผู้หญิงไปเสียเลย โชคดีที่ในคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์มีผู้หญิงจำนวนน้อยอยู่แล้ว แต่ไม่ใช่ว่าเลอสวรรค์จะทำตัวก้ำกั้นไปสนิทสนมกับพวกผู้ชาย ซึ่งเป็นที่รู้กันดีว่าผู้ชายสายติสต์มักท่อมท้าวหลุดโลก...ขึ้นทำแบบนั้นคุณน้าน้อยดูตายว่าเธอทำตัวไม่สูงส่งเป็นดอกฟ้าอย่างที่ท่านพร้าสอน

ไปๆ มาๆ กลายเป็นว่าเพื่อนที่เลอสวรรค์เลือกคบมีแต่เกย์ กะเทย ตั๊ด ทอม ดี

นอกจากพวกนั้นจะใจกว้าง ไม่สนคำนิทาไรสาระแล้ว ทุกคนยังไม่กลัวว่าเลอสวรรค์จะแย่งแฟน...เช่นเดียวกับที่ตัวเธอเองมั่นใจว่าตนเป็นหญิงแท้ และเจ้าของเธอต้องเป็นผู้ชายมาดแมนเต็มร้อยเท่านั้น เธอจึงไม่มีทางที่จะเผลอไปหลงรัก ‘แฟนเพื่อน’ ได้อีก ไม่ว่าฝ่ายนั้นจะเป็นเกย์ที่หล่อล้ำกัมพู หรือว่าทอมที่เทะระเบิดขนาดไหนก็ตาม

ชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัยของเลอสวรรค์ดีขึ้นจริงๆ...

หลังอยู่กันมาเป็นปีแล้วยังไม่เห็นว่ามีใครถูกเลอสวรรค์แย่งแฟนอย่างที่เล้าลือ เรื่องที่พูดกันนั้นก็ถูกลืมไปเอง คนที่หันกลับมามองเลอสวรรค์อย่างชื่นชมเพราะความสวยที่โดดเด่น แถมการเรียนยังเป็นเลิศของเธอ หญิงสาวถึงกับถูกเลือกให้เป็นดาวคณะตอนปีสอง

แน่นอนว่าต้องมีผู้ชายอยากจะจีบเลอสวรรค์มากมายจนนับนิ้วมือไม่หวาดไม่ไหว และมีจำนวนมากที่ถอดใจไปตั้งแต่ยังไม่ไต่เริ่ม พวกนั้นไม่กล้าจีบหญิงสาวด้วยเหตุผลว่า...เธอดูสูงส่งเกินไป ทำตัวเหมือนดอกฟ้าก็เลยไม่มีใครอยากจะเป็นหมาวัดกัน

ส่วนพวกที่กล้าจีบนั้นก็มีอยู่แค่สองสามประเภท คือ ‘หล่อเลือกได้’

ชอบจับเผื่อๆ เอาไว้หลายคน ซึ่งเธอมักจะเมินใส่ เพราะไม่ชอบเป็นตัวเลือกของใคร ส่วนพวกไม่หล่อ ก็คือ ‘พ่อรวย’ ขั้บรถหุ้บจับหญิงไปทั่วเหมือนกัน ซึ่งเธอก็ไม่เอาอีก เพราะความรวยกินไม่ได้ ที่สำคัญเธอเองก็รวยอยู่แล้ว เงินทองของพวกนั้นเลยไม่ได้ทำให้เธอตาโต

ส่วนอีกแบบที่ ‘ไม่หล่อ ไม่รวย’ ก็มักจะทำตัวกะเร่กะรัง มอซอดูไม่ได้ พุดจาไม่เพราะ เล็บไม่สะอาด กินข้าวไม่เรียบร้อย เป็นสิวิ เลื้อยบ... โอ้ย สารพัดจะมีข้อติติง เลอสวรรค์จึงไม่เคยสนใจ หรือเปิดโอกาสให้ผู้ชายคนไหนเลยสักคน จนเพื่อนๆ ของเธอพากันเมื่อที่จะเชียร์

‘นี่หล่อนจะเล่นตัวไปถึงไหนยะยายเลอ ตอนนั้ก็สวยเลือกได้ไปเถอะอีกสักสิบปีจะรู้สิ!’

‘ปลั๊กไฟ’ เพื่อนชายร่างบึก มีไฟที่ปาก บอกนิสั้ว่าเป็นคนพุดเก่ง ช่างเจ้อยแจ้วเจรจากว่าใคร เคยนั้เ้าคางมอเลอสวรรค์แล้ววิจารณ์

‘รู้สิสิอะไร’ เธอถามอย่างพาซื่อ

‘หล่อนไม่เคยได้ยินเธอที่เขาบอกว่าผู้หญิงนะ ตอนอายุสิบแปด เปรียบเหมือนลูกฟุตบอลที่มีผู้ชายยั้สิบคนคอยวิ่งไล่แย่งเจ้าหล่อนอยู่ตลอดเวลา พออายุยั้สิบเอ็ดก็จะเป็นลูกบาสที่มีผู้ชายสิบคนคอยวิ่งไล่แย่งกัน อย่างเอาเป็นเอาตาย พออายุยั้สิบหก ก็จะเป็นเหมือนลูกฮอกกีที่มีผู้ชายแปดคนคอยวิ่งไล่ล่า ตีกันเลือดสาดก็ยังมี แต่พออายุสามสิบ หล่อนก็จะกลายเป็นลูกปิงปองที่มีผู้ชายสองคนพยายามตีให้ออกไปจากเขาสุดความสามารถ ที่นี้พออายุสามสิบหก...’

ปลั๊กไฟลดเสียงลงทุ้มต่ำเหมือนกำลังเล่าเรื่องเขย่าขวัญ

‘...หล่อนก็จะกลายเป็นลูกกอล์ฟที่มีผู้ชายเพียงคนเดียว พยายามตีหล่อนให้สุดแรงเกิด เพื่อให้หล่อนออกห่างไปจากเขาให้ไกลที่สุดเท่าที่จะทำได้ และถ้าตีแล้วลงหลุมไปเลยก็ยิ่งดี!’

‘นั้บบ้า!’

บรรดาเพื่อนหนุ่มต้งต้งของเธอพากันหัวเราะเมื่อเห็นเลอสวรรค์

สัปดาห์ก่อนกะบึงกะบอน แต่ทำทางแบบนี้ก็ยังสวยงามน่ามองอยู่ดี

‘นั่นเลียยเลอ คนดีๆ มีศีลมีธรรมที่ดูจะชอบหล่อนก็มีอยู่นะ ไม่ลองพิจารณาหน่อยหรือ’ พาสี เพื่อนชายทำทางสงบเสถียร เป็นคนคิดดี พูดดี ทำดี จนใครๆ ให้สมญานามว่า ‘แม่ชี’ เสริมด้วยน้ำเสียงจริงจัง

แต่เลอสวรรค์ก็ส่ายหน้าอย่างแน่วแน่

‘คุณน้าน้อยบอกว่า คนที่เราเห็นว่าดี ก็ใช้ว่าจะดีจริง พวกนั้นอาจจะสร้างภาพเพราะอยากได้เราเป็นแฟนก็ได้ แต่พอได้เราแล้วก็กลายเป็นอีกแบบหนึ่ง’ เลอสวรรค์ยกไหล่ เบ้าปากนิดๆ

‘อ้าว แล้วถ้าไม่ลองคบจะรู้ได้ไงมีหรabay ว่ามาจริงหรือมาหลอก’

คำถามนั้นทำเอาเลอสวรรค์นิ่งไป เพราะเธอก็ไม่มีคำตอบให้เหมือนกัน...อย่างอารดากับเจด้า นั้นโชคดีที่เจอคนดีๆ มาจับ พอคบไปแล้วทั้งปริญญ์และพีวล์ก็เป็นคนดีจริงๆ ไม่ใช่แค่สร้างภาพ...แต่ถามว่าให้เธอเสี่ยงเอง เธอกล้าไหม...บอกได้เลยว่า ไม่กล้า

‘ก็ไม่รู้สิ ฉันไม่ขอเอาตัวเข้าไปเสี่ยงหาคำตอบหรอก มันไม่คุ้ม’

‘อ๊วย จะรักษาความบริสุทธิ์ไว้ปักตะไคร้ในวันแต่งงานของตัวเองเลยหรือไยยะ เจ้าบ่าวของแกคงเป็นคนที่โชคดีที่สุดในสามโลกเลยสินะ ที่เป็นคนแรกที่ได้จับมือแก’ ปลั๊กไฟประทัด ทำเอาทุกคนหัวเราะครืน

ทว่าเลอสวรรค์ก็หันอย่างละอาย ไม่กล้าบอกว่ามือของเธอไม่บริสุทธิ์ ผุดผ่องแล้ว หลังจากถูกพีวล์จับคราวนั้น...แต่เธอสัญญากับตัวเองเอาไว้ว่า จะไม่ยอมให้ตนเปิดเนื้อไปมากกว่านี้เป็นอันขาด จนกว่าจะถึงวันแต่งงานอย่างที่ปลั๊กไฟพูดนั่นแหละ!

‘พอเลยพวกแก เลิกยุเลอได้แล้ว’ จิงโจ้ เพื่อนผู้หญิงแต่มาดแมนที่สุดในกลุ่มอย่างทีใครๆ เรียกว่า ‘ทอม’ กระโดดมาเข้าข้างเลอสวรรค์หลังฟังอยู่นาน ‘...เลอคิดถูกแล้วละ พวกผู้ชายมันหาดียาก สู้คบผู้หญิงด้วยกันเองไม่ได้’

‘อ๊วย อีพวกจึงฉาบ...อย่ามาวิตถารแถวนี้ละยะ รับไม่ได้!’

เพื่อนกะเทยของเธอพร้อมใจกันร้องกรี๊ด

‘แต่เธอเห็นด้วยกับใจว่าผู้ชายสมัยนี้หาคำยาก ถ้าเจอคนไม่ดีก็ต้องซ้ำใจ หรือไม่ก็มีราศีติดตัวไปตลอดชีวิต คุณน้าน้อยเคยบอกว่า ผู้หญิงเราเหมือนดอกไม้ที่บริสุทธิ์ ต้องพยายามรักษาความผุดผ่องอย่าให้ใครมาทำให้มัวหมองได้ จนกว่าจะแน่ใจว่าเจอคนที่ดีจริงๆ เพราะไม่มีผู้ชายคนไหนจะอยากได้ผู้หญิงที่ผ่านการคบผู้ชายมาแล้วจนโชกโชนไปเป็นเจ้าหญิงของเขารอก’

‘สาธุ...แต่ตัวเจ้าชายจะโชกโชนมาแค่ไหนก็ได้ ว่ากัน’ พาชีประชด
‘โชกโชนลึะถึงจะดี!’ ปลั๊กไฟเถียงเสียงแหลม ‘...ใครจะไปอยากได้ไก่อ่อนมาทำสามีกันละ ถ้าเป็นฉันนะ ไม่เอาหрокเจ้าชาย ฉันจะเอาแม่ทัพเลยละ ผ่านศึกมาเยอะดี ชนะเลิศ’

เลอสวรรค์หัวเราะไปกับเพื่อนๆ ขณะที่คิดว่าเธอก็ไม่ได้อยากได้เจ้าชายที่ผ่านศึกมาโชกโชนอย่างปลั๊กไฟว่าหрокนะ แต่ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมคนที่แน่ใจได้ว่าดีพร้อม เหมาะเป็นเจ้าชายขี่ม้าขาว จะต้องเป็นแฟนคนอื่นไปแล้วอยู่เรื่อย...แปลกไหมละ

อันที่จริงเธอก็เห็นว่ามีแฟนของเพื่อนผู้หญิงในคณะอยู่สามสี่คนเหมือนกันที่ดูเป็นคนดี ทุกครั้งที่เห็นเขารักใคร่ ดูแล เอาใจใส่ กะหงุกกะหองคอยหิ้วกระเป๋าให้ ส่งข้าวส่งน้ำ เลอสวรรค์ก็เกือบจะเคลิ้มไปกับหนุ่มๆ แสนดีเหล่านั้นอยู่เหมือนกัน...ดีที่ว่าเธอมีนางฟ้าฝ่ายคุณธรรมประจำตัว ชื่อว่าพาชี คอยเตือนสติอยู่ตลอดเวลา

พาชีพยายามจะรักษาอาการของเลอสวรรค์ราวกับว่าโรคใจอ่อนกับแฟนเพื่อนมันเป็นภูมิแพ้ชนิดหนึ่ง ซึ่งต้องให้ยาระงับเอาไว้ตลอดเวลา พาชีใช้วิธีเขียนโน้ตมาหย่อนใส่กระเป๋าเลอสวรรค์บ่อยๆ เป็นคำคมดีๆ ที่แต่งเองบ้าง เอาของคนอื่นมาแปลงบ้าง...

กุลสตรี ย่อมไม่สืแฟนเพื่อน

แฟนเพื่อนเหมือนหมูบั้ง อร่อยจริงแต่ก่อมะเร็ง

แอบรักแฟนเพื่อนเหมือนใส่ผ้าอนามัย หุ้มเทเท่าไรก็ไม่มียันไหล
ย้อนกลับ

อย่าหาหาใส่หัว เอาแฟนเพื่อนเป็นผ้า จะไม่มีหัวให้เป็นหา
'แฟนเพื่อน' ไม่ใช่โพสต์ ที่พอถูกใจก็จะไปขอแชร์!!

ฯลฯ

คำคมเจ๋งๆ คั่นๆ เหล่านั้น เลอสวรรค์เก็บสะสมใส่กล่องเอาไว้อย่าง
ดี ตอนไหนที่รู้ว่าเผลอลืมแฟนใครขึ้นมา เธอจะรีบหนีไปสงบจิตใจ
หยิบคำคมเม้าออกมาอ่านเตือนสติ...นับว่าได้ผลชะงัดแทบทุกครั้ง

กระทั่งภายหลังจากเรียนจบ พาสีจึงได้ไต่เต้ารวบรวมเอาบรรดา
คำคมที่สะสมไว้ได้มากมายเหล่านั้นไปทำแอปพลิเคชันออกขายให้คนทั่วไป
ดาวน์โหลดลงโทรศัพท์มือถือ ร่ำรวยกันไป ตอนเพื่อนรักเอาไปจดลิขสิทธิ์
ยังใส่ชื่อเลอสวรรค์เป็นผู้ร่วมคิดค้น แถมยังโหลดมาใส่มือถือของหญิงสาว
แบบไม่คิดเงิน และอัปเดตฟรีตลอดชีวิตอีกต่างหาก

สรุปก็คือ เลอสวรรค์เรียนจบมหาวิทยาลัยมาได้แบบไม่เกิดเรื่อง...
เธอคิดว่าตัวเองจะเลิกนิสัยใจอ่อนกับแฟนเพื่อนได้อย่างถาวรแล้วเสียอีก

ไม่นึกเลยว่าเพียงไม่กี่ปีถัดมา มันจะพัฒนากลายเป็นอาการที่
เลวร้ายกว่านั้น ที่เรียกว่า...แอบรักสามีเพื่อน...ไปเสียได้!

๔

ห้าปีแล้วนับตั้งแต่เรียนจบมา เจ้าหญิงเลอสวรรค์ก็ยังไม่มีการว่าได้เจอกับเจ้าชายขี่ม้าขาวของเธอเสียที

พวกผู้ชายที่เคยตามจีบหญิงสาวมาตั้งแต่มหาวิทยาลัยก็พากันล่าถอยยอมแพ้ไปหมด บ้างก็ไปแต่งงาน มีเมีย มีลูก แล้วก็มิก็ก มีเมียน้อยกันไปตามเรื่องตามราว ซึ่งเลอสวรรค์ก็ไม่นึกเสียดายผู้ชายพวกนั้นสักนิด...บางคนก็เปลี่ยนมาเป็นเพื่อน ซึ่งพอโตขึ้นเธอก็เริ่มเปิดใจกว้าง คบผู้ชายแท้ๆ เป็นเพื่อนบ้าง แม้ว่าจะมีแค่ไม่กี่คนที่เธอสนิทและถือเป็นเพื่อนจริงๆ

อย่าง ‘ห้าว’ ก็เป็นหนึ่งในนั้น

ห้าว เป็นเพื่อนชายร่วมคณะที่เคยทำว่าจะจีบเลอสวรรค์มาตั้งแต่เข้าปีหนึ่ง ใครๆ ก็ว่าห้าวเป็นคนดี ถ้าไม่นับความท่ำนห้าวซึ่งเป็นที่มาของฉายา ‘ไอ้ห้าว’ ที่เขาได้รับและใครๆ ก็เรียกขานกันชินปากอยู่ถึงทุกวันนี้ จนแทบจะลืมแล้วว่าเขามีชื่อจริงๆ ที่พ่อแม่ตั้งให้ว่า ‘หฤชนัน’

เลอสวรรค์ไม่เคยเรียกใครว่าไอ้ อี หรือคำนำหน้าที่ไม่สุภาพ เธอก็เลยแทบจะเป็นเพื่อนคนเดียวที่เรียกเขาว่า ‘ห้าว’ เฉยๆ

แม่หัวจะเป็นคนดี แต่เลอสวรรค์แน่ใจว่าเขาเป็นผู้ชายประเภท
สุดท้ายในโลกที่เธอจะเลือกมาเป็นแฟน...เพราะเขามีบุคลิกตรงกันข้ามกับ
เจ้าชายในฝันของเธอทุกประการ

เจ้าชายในฝันของเลอสวรรค์ต้องรักเด็ก...

แต่ตอนที่เธอเจอหัวครั้งแรก เขากำลังตบหัวเด็กมัธยมโรงเรียน
ข้างๆ ที่แอบมุดหัวเข้ามาทำตัวซ่าในเขตสนามฟุตบอลของคณะ

เจ้าชายในฝันของเธอต้องรักสัตว์...

แต่เธอเคยเห็นหัวไปรับจ้างเด็กปีหนึ่งคณะสัตวแพทย์จับกบไปผ่า
ท้อง แล้วสตัฟฟ์ให้อย่างไม่กลัวบาปกรรม

เจ้าชายในฝันของเธอต้องสะอาดสะอาด...

แต่หัวไว้ผมยาวรุงรังจนมัดเป็นจุกเล็กๆ ด้านหลังได้ แถมยังขี่เกียจ
โกนหนวดโกนเครา ปล่อยให้กางเขียวครีมนกปิดใบหน้าที่แท้จริงไปกว่าครึ่ง

เจ้าชายในฝันของเลอสวรรค์ต้องให้เกียรติผู้หญิง...

แต่หัวเรียกเพื่อนผู้หญิงทุกคนในคณะว่า 'แก' และเรียกเพื่อนเกย์
กับกะเทยว่า 'มึง'

เจ้าชายในฝันของเลอสวรรค์ต้องสุภาพมีมารยาทสังคม...

แต่หัวกินเร็วและกินจุมาก ถึงขนาดร้านบุฟเฟต์หมูกระทะที่หน้า
มหาวิทยาลัยเคยติดป้ายไม่ให้เขาเข้าร้านมาแล้ว

และอีกสารพัดข้อที่เขาไม่มีคุณสมบัติจะเป็นเจ้าชายในฝันของเธอได้
จริงๆ

แต่หัวมีดีอยู่ข้อหนึ่งที่ตรงที่เขายอมรับง่ายๆ ว่าเลอสวรรค์ไม่มีทาง
จะมีใจให้ แล้วก็ยอมเลิกล้มความคิดที่จะจีบเธอ โดยบอกง่ายๆ ว่า 'โอเค
เป็นเพื่อนกัน'

หัวจึงนับว่าเป็นหนึ่งในผู้ชายไม่กี่คนที่เลอสวรรค์ถือเป็นเพื่อน และ
คบหามาถึงทุกวันนี้

เปล่าหรอก...ไม่ใช่ว่าเขาตีวิเคราะห์ว่าคนอื่น แต่เป็นเพราะโชคชะตาของ

เธอกับเขาเหมือนจะถูกขีดมาในเส้นทางเดียวกันมากกว่า

หลังเรียนจบ เลอสวรรค์ได้งานทำที่บริษัทสถาปนิกชื่อดัง และห้าวกี่ได้งานที่เดียวกัน...ทำงานกันมาได้สักสองปี รุ่งพีคนหนึ่งในบริษัทก็เกิดความคิดที่จะออกมาเปิดบริษัทสถาปนิกเอง และชวนเลอสวรรค์ร่วมเป็นหุ้นส่วน เลอสวรรค์สนใจตอบรับทันที เพราะฝันอยากเป็นเจ้าของกิจการมานานแล้ว

พอตีวารุ่งพีคนนั้นเห็นฝีมือของห้าวกี่เลยชวนให้ออกมาทำงานด้วยกัน ที่แรกเลอสวรรค์ไม่คิดว่าห้าวกี่จะมา เพราะบริษัทเปิดใหม่ของเธอทั้งไม่มั่นคงเท่าบริษัทใหญ่และยังจ่ายเงินเดือนให้เขาได้น้อยกว่าที่เดิม แต่ปรากฏว่าห้าวกี่ตอบตกลง โดยบอกว่า...เงินเดือนน้อยไม่เป็นไร แต่ขอร่วมเป็นหุ้นลม ลงแต่แรง ไม่ลงเงิน ขอมีส่วนเป็นเจ้าของกิจการด้วย...คิดคำนวณแล้วว่าไม่เสียหาย ทั้งรุ่งพีคนนั้นและเลอสวรรค์ก็เลยโอเค

สามปีผ่านไป บริษัทสถาปนิกเล็กๆ แห่งนี้ก็ค่อยๆ เติบโตขึ้นเรื่อยๆ จำนวนพนักงานเพิ่มจากห้าเป็นเกือบยี่สิบคนในปัจจุบัน

ในฐานะที่เลอสวรรค์เป็นผู้หญิงหน้าตาดีที่ใครเห็นก็ต้องใจอ่อนให้ จึงได้รับมอบหมายหน้าที่ติดต่อประสานงานกับลูกค้า ไม่ว่าจะเป็นหาลูกค้าใหม่ ขยายงาน รับบริฟ ฟรีเสนต้นนำเสนองาน แก้ไขงานตามความต้องการอันแสนจู้จี้จุกจิก แล้วก็เอามาสรุปย่อให้แก่ผู้ที่รับผิดชอบฝ่ายต่างๆ รวมถึงห้าวกี่ซึ่งดูงานออกแบบทั้งภายในภายนอกใน ดูแลไซต์งานก่อสร้างและคุมผู้รับเหมาและช่าง

ขณะที่เรื่องการทำงานดูเหมือนจะไปได้อย่างราบรื่น แต่เรื่องความรักไม่มีที่ท่าว่าจะเดินหน้าไปไหน ในวัยยี่สิบหกปี เพื่อนผู้หญิงของเลอสวรรค์ทยอยแต่งงานกันไปทีละคนสองคน

รวมถึงอารดา แล้วก็เจต้า...

ทำไมเธอถึงรู้ล่ะหรือ ก็เพราะเมื่อปลายปี โรงเรียนมัธยมของเลอสวรรค์จัดงานใหญ่ ฉลองครบรอบหกสิบปี ขยายบัตรการกุศลเชิญศิษย์เก่า

ทุกรุ่นทุกสมัยมาร่วมงาน หญิงสาวจึงมีโอกาสได้กลับไปที่นั้นเป็นครั้งแรก ด้วยหวังว่าจะได้พบกับเพื่อนเก่าๆ ที่เคยบาดหมางกันด้วยเรื่องเข้าใจผิด งี่เง่าแบบเด็กๆ และอาจจะได้กลับคืนสัมพันธ์ภาพ เพราะต่างฝ่ายต่างก็โตเป็นผู้ใหญ่กันแล้ว

บรรดาเพื่อนเก่าของเธอโตขึ้นมากจริงๆ ส่วนใหญ่หักทลายพุดจากกับเลอสวรรค์อย่างไม่ได้ถือโทษโกรธเคืองกันอีกต่อไป...แต่มันก็ไม่เหมือนเดิม แม้ไม่มีใครพูดถึงเรื่องราวสมัยก่อนก็จริง แต่ความรู้สึกกลับไม่สนิทเหมือนเคย เธอได้เห็นว่าเพื่อนในกลุ่มหลายคนแต่งงานไปโดยที่เธอเป็นคนเดียวที่ไม่รู้ ไม่มีใครบอก และไม่มีใครเชิญไปร่วมงาน

อารดาเข้าพิธีวิวาห์ไปแล้วกับเพื่อนร่วมงานที่เจอที่ออฟฟิศ เลอสวรรค์อยากรู้ว่าปริญญ์หายไปไหน และเกิดอะไรขึ้นกับความสัมพันธ์ของทั้งสอง แต่ก็ไม่กล้าถามถึง

ส่วนเจ้านายที่วิลมาด้วย ทั้งสองกำลังจะแต่งงานกัน เลยถือโอกาสเอาการ์ดสีชมพูมาแจกเพื่อนๆ...แน่นอนว่ามีเพียงเธอที่ไม่ได้รับการ์ดเชิญ

สำหรับวิลลันน์ แวบแรกที่ได้เจอหน้าเขาก็คงเป็นความรู้สึกที่บอกไม่ถูก...หนึ่งในนั้นคือความกระอักกระอ่วน เพราะสายตาระแวงระวังของเจ้านายที่คุมขายหนุ่มแจ และไม่เปิดโอกาสให้ฝ่ายนั้นได้พูดคุยกับเลอสวรรค์มากไปกว่าคำทักทายสองสามประโยค

ไม่รู้รูปาทานหรือเปล่าที่เห็นวิลลันน์ไม่เบิกบาน ไม่ค่อยมีความสุข เอาเสียเลย ตลอดเวลาที่เจ้านายเจียงเฮฮากับเพื่อนเก่าที่ไม่เจอกันนาน วิลลันน์เสียบ ตีมะอะไรของเขาไปคนเดียว และมีหลายครั้งที่เลอสวรรค์รู้สึกเหมือนว่า...ดวงตาคู่นั้นจ้องมองมายังเธอยามเปลี่ยวโผล่ ทว่าเมื่อเธอหันไป ตาคู่นั้นก็เสไปมองทางอื่นอย่างรวดเร็ว

กระทั่งก่อนกลับนั้นแหละ เลอสวรรค์แวะมาเข้าห้องน้ำคนเดียว เมื่อเดินออกมาก็เจอวิลลันน์ดักรออยู่

‘ยินดีด้วยนะคะวิล’

เลอสวรรค์ไม่รู้จะพูดอะไรนอกเหนือไปจากนั้น เขาไม่แม้แต่จะตอบรับคำยินดี กลับก้าวเข้ามาใกล้ เอ๋อเสียงเบา...

‘พี่ไม่รู้ตัดสินใจผิดหรือถูก...รู้ใหม่ ทุกวันนี้พี่เอาแต่คิดว่าถ้าตอนนั้นเป็นน้องเลอก็คงดี...แต่พี่คิดได้เข้าไป’

คำพูดและแววตาของพีวิลทำให้เลอสวรรค์รู้สึกเหมือนถูกสายฟ้าฟาดเปรี้ยง เธอยืนตะลึง...กระทั่งพีวิลยื่นมือมาแตะหลังมือ เลอสวรรค์สะดุ้งเฮือกเหมือนใครเอาไฟชอร์ตสักร้อยโวลต์ เธอได้สติ รีบหันหลังวิ่งออกมาจากตรงนั้นแบบไม่คิดชีวิต

ระหว่างนั่งรถออกมาจากงาน เลอสวรรค์เปิดแอปฯ แม่ชีวอนสอนหญิงของพาชี ท่องคำคมกุลสตรีเตือนใจมาตลอดทาง

ขณะนั้นเจ้าของแอปฯ กำลังเริงร่าอยู่ในงานเลี้ยงประจำปีของชาวสีม่วง เลอสวรรค์จึงตามไปหาที่นั่น และรู้สึกปลอดภัยขึ้นมากเมื่อถูกรายล้อมด้วยเพื่อนชาวเกย์ ค็นั้นเธอทั้งดื่มทั้งเต้นจนลืมตาย เพื่อที่หัวสมองจะได้ไม่ว่างและฟุ้งซ่านไปกับคำพูดของพีวิล

เธอพยายามสุดความสามารถที่จะข่มความรู้สึก ทั้งน้อยใจในโชคชะตาและความสงสัยว่าทำไมคนดีๆ อย่างพีวิลถึงไม่มีความสุขกับคนที่รัก และคู่ควรกับเขาจริงๆ อย่างเธอ แต่กลับเป็นเจ้าดำที่เคยทรยศหักหลังเขามาก่อน

ส่วนเธอผู้ยึดถืออุดมการณ์เรื่องความรักสูงส่ง ฝืนใจจะเป็นคนรัก...เป็นภรรยา...เป็นแม่ของลูกที่ดีที่สุดให้แก่ผู้ชายแสนดีสักคน...กลับต้องว่าเหวเดียวดาย และไร้คู่

ขณะที่เลอสวรรค์กำลังสับสนอยู่ในแสงสี เสียงเพลงเร้าใจก็เปลี่ยนจังหวะเป็นเนิบช้า ที่แค่เพียงดนตรีเริ่มขึ้นมาก็เรียกเสียงกรี๊ดของเหล่ากะเทยทั้งหมดให้แผดลั่นจนร้านแทบแตก

‘เอ้ออาหารจันที คนจะมีรักไยกางกัน จะทำฉันใดเมื่อใจรักกัน สองเราหากเธอเป็นของใคร ดังถูกไฟเผาใจเป็นถ้ำ แอบรักผิวขาวบ้านเขาเนม้าว...’

เสียงเพลงเสียดแทงเข้าไปกลางจุดอ่อนในใจพอดิบพอดี หญิงสาว
แทบกรีดร้อง ต้องรีบยกมือขึ้นปิดหู ริ่งหนึ่ออกไปจากร้านทั้งน้ำตานองหน้า
แบบนางเอกมิวสิกวิดีโอ...ท่ามกลางความงุนงงของเพื่อนกะเทยทุกชีวิต จน
ต้องหันไปถามกัน...

‘นางเป็นอะไรของนาง’

‘เวีนเว้อตามประสาชื่อนี้สวยเลือกได้ กะเทยอย่างเราไม่มีวันเข้าใจ’
ใครคนหนึ่งตอบ แล้วก็เดินกันต่อไป โดยไม่มีใครสนใจเลอสวรรค์อีก

มีคนเคยบอกว่า ผู้หญิงอายุยี่สิบหกก็เหมือนลูกชอกกีที่มีผู้ชาย
แปดคนคอยวิ่งไล่ล่าอยู่ตลอดเวลา และพออายุสามสิบ เธอก็จะเหมือนลูก
ปิงปองที่มีผู้ชายสองคนพยายามตีให้ออกไปจากเขาสุดความสามารถ...

เลอสวรรค์ตระหนักว่า อีกแค่สี่ปีเท่านั้น เธอก็จะกลายเป็นลูกปิงปอง
แล้ว

ตอนนี้เธอเป็นลูกชอกกีก็ใช่ว่าจะน่ายินดี ถึงจะมีผู้ชายแปดคนคอยวิ่ง
ตามแย่งกัน แต่เมื่อก่อนเธอเคยมีหนุ่มๆ เข้ามาตามตอแยมากกว่านี้เท่าตัว
เห็นจะได้ เลอสวรรค์ก็เลยตัดสินใจว่าเธอจะลองออกเดทกับผู้ชายเป็นครั้ง
แรกในชีวิตดู และเรื่องนี้ต้องเป็นความลับสุดยอด จะบอกให้คุณน้าน้อยรู้
ไม่ได้เป็นอันขาด มิฉะนั้นคุณน้าจะดูเอาได้ว่าเธอทำตัวไม่สูงส่งเหมือนดอกฟ้า
ไม่รักนวลสงวนตัว ไปออกเดทกับผู้ชายที่ยังไม่รู้ว่าจะแต่งงานกับเขาหรือเปล่า

ผู้ชายที่เลอสวรรค์ตัดสินใจรับนัดเป็นครั้งแรกคือหนุ่มไฮโซเนื้อหอม
นามสกุลดัง มีนามว่าคุณบ๊อบ ปานเทพ นักธุรกิจหนุ่มรุ่นใหม่ไฟแรง เพิ่ง
จบปริญญาโทบริหารธุรกิจมาจากต่างประเทศ กลับมาถึงก็จับกิจการหลาย
อย่าง ทั้งร้านอาหาร รีสอร์ท ผับบาร์ ฟิตเนส รวมถึงลานไอซ์สเก็ต และ
ทั้งหมดนั้นบริษัทสถาปนิกและตกแต่งภายในของเลอสวรรค์เป็นคน
ออกแบบให้ เขาจึงนับเป็นลูกค้ายักษ์ที่มีโปรเจกต์ต่างๆ มาบ่อนให้อยู่
เสมอ ถึงตอนนี้แม้โปรเจกต์ล่าสุดจะเสร็จสิ้นไปแล้วหลายเดือน แต่หนุ่ม

คนนี้ก็ยังหาเรื่องแะเวียนมาสานต่อความสัมพันธ์กับเลอสวรรค์อยู่เนืองๆ

ในบรรดาหนุ่มๆ ที่ตามตอแยเลอสวรรค์อยู่ในเวลานี้ เขานับว่าดูดีที่สุดในที่สุด... ไล่ดูกันตั้งแต่รูปร่างหน้าตาที่ออกตึ๋ๆ ขาวๆ สูงล่ำแนวเกาหลี มายังรสนิยมเลอเลิศในการแต่งตัวด้วยแบรนด์เนมตั้งแต่หัวจรดเท้า แถมยังขับรถนำเข้าหรรษาแพง อัยยัคชยใจคอเขาก็ดูเป็นคนรักครอบครัว เห็นได้จากการที่เขาสนิทสนมกับคุณหญิงแม่ของเขามาก ต้องคอยขับรถพาไปไหนมาไหนเสมอๆ ไหนจะมีสมาชิกคนอื่น ๆ ในครอบครัวอย่างพี่ชาย น้องสาว น้องเขย พี่สะใภ้ และหลานๆ อีกหลายคน จึงเดาว่าเขาน่าจะรักเด็กด้วย ส่วนเรื่องรักสัตว์ไม่ต้องสงสัย เพราะที่บ้านเขาเลี้ยงสุนัขและแมวราคาแพงอยู่หลายตัว

ดูกันถึงความเป็นสุภาพบุรุษนั้น เขานับว่าเป็นผู้ดีอังกฤษเต็มตัว แถมเป็นเจ้าบุญทุ่มอยู่ไม่น้อย เจอคนที่ไรเขาก็ซื้อข้าวของราคาแพงติดไม้ติดมือมาฝากเลอสวรรค์บ่อยๆ ดังนั้นเรื่องเอาเปรียบผู้หญิงคงตัดออกไปได้

เพื่อนเกย์ของเธอหลายคนพิจารณาจากบรรดาคุณสมบัติภายนอกเหล่านี้แล้วก็ลงความเห็นเบื้องต้นให้เขา ‘ผ่าน’ เหลือแต่คุณสมบัติภายในเท่านั้นที่เลอสวรรค์ต้องเป็นคนพิสูจน์เองว่าถ้าได้ลองใกล้ชิดสนิทสนมกันจริงๆ แล้ว เขาจะเป็น ‘เจ้าชายรูปงาม’ ทั้งกายและใจอย่างที่ตามหาหรือไม่

ที่ผ่านมาเลอสวรรค์ไม่เคยยอมไปไหนกับเขาสองต่อสองเลยสักครั้ง แม้เขาจะพยายามเอ่ยชวน เธอยอมเจอกับเขาแค่ในที่ทำงานหรือไม่ก็ไนท์คลับ งาน เรื่องที่คุยกันก็มีแต่เรื่องงานล้วนๆ คราวนี้จึงนับเป็นครั้งแรกที่ทั้งสองนัดพบกันนอกสถานที่ และด้วยเรื่องที่ไม่มีความเกี่ยวข้อง

สถานที่ที่ทั้งสองนัดพบกันก็คือ ลานสเก็ตน้ำแข็ง ‘เฮเวน แอต ซีโร’ หรือที่แปลว่า...สวรรค์ศูนย์องศา อันเป็นหนึ่งในกิจการของชายหนุ่ม ตั้งอยู่ในห้างสรรพสินค้าระดับไฮคลาสใจกลางเมืองที่คิดค่าเช่าแพงระยับ เลอสวรรค์ตอบรับนัดที่นี้ก็เพราะเห็นว่ามันไม่ใช่สถานที่รโหฐานลับตาคน มันใจได้ในความปลอดภัยเพราะเธอรู้ทางหนีทีไล่ทุกซอกมุม เนื่องจากบริษัทของ

เธอเป็นคนออกแบบวางแผนให้เองกับมือ พนักงานที่ทำงานในนั้นส่วนใหญ่ เธอก็รู้จักคุ้นหน้า จึงยอมจะปลอดภัยกว่าไปกินข้าวตู่หนึ่งกันสองต่อสองในสถานที่ที่ไม่คุ้นเคย

ทั้งสองเลือกนั่งในส่วนของร้านอาหารบนชั้นลอย เป็นห้องกระจก มองลงมาเห็นลานน้ำแข็งรูปวงรีขนาดใหญ่ อาหารรสชาติดีเช่นเดียวกับบรรยากาศของร้าน ชายหนุ่มหญิงสาวพูดคุยกันตลอดมื้ออาหาร ไม่มีช่วงเงียบเลยแม้แต่เสี้ยววินาที...แต่เกือบทั้งหมดเป็นเรื่องของเขาฝ่ายเดียว

ตลอดเวลาหนึ่งชั่วโมงที่นั่งคุยกันมา เลอสวรรค์บอกได้ว่าคุณป๊อเป็นชายหนุ่มอัธยาศัยดีและคุยเก่ง...ออกจะเก่งเกินไปหน่อย จนอีกนิตเดียวจะเรียกว่า ‘พูดจนลืมหลับ’ ได้แล้ว

ตอนที่คุยกับเขาในฐานะลูกค้าเธออาจไม่รู้สึกละไรนัก เพราะเธอเป็นคนทำงานย่อมมีหน้าที่ต้องรับฟังความคิดเห็นและความต้องการของลูกค้าเต็มที่ แต่ตอนนี้ไม่ได้อยู่ในฐานะนั้น เขาก็ยังลืมหลับ เอาแต่พูดถึงเรื่องของตัวเองและสิ่งที่ตัวเองสนใจ โดยปล่อยให้หญิงสาวเป็นฝ่ายนั่งฟังจนตาปรือ

‘คุณเลอสงสัยไหมล่ะว่าทำไมผมถึงอยากทำลานไอซ์ สเกต...’ เขาออกสำเนียงคำว่า ‘ไอซ์ สเกต’ แบบอังกฤษชัดเจน

‘...ผมบอกให้ก็ได้ครับ คือมันเริ่มมาจากอิมเพรสชันสมัยอยู่ยุโรป เวลาวินเทอร์ ทั้งรีเวอร์ใหญ่ๆ แล้วก็เลกกว้างๆ นี่จับตัวเป็นน้ำแข็งหมดเลยเด็ดชะเมซซิง! อย่าว่าแต่เอเขียนหัวดำอย่างเราเลยครับที่เอ็กไซเตด ฝรั่งเขาก็เห่อไม่แพ้เรา ออกมาสเกตกันเต็มไปหมด ตอนไปแรกๆ ผมไม่มีสเกตบูต ก็ยังดันทุรังลงไปเดินเล่นบนเลกจนเกือบเกิดแอกซิเดนต์หลายที แต่พออยู่ไปนานๆ เข้า...ดู ยู บิลีฟ อิต? ผมนี่เล่นสเกตคล่องอย่างกับโปรเลยชะไม่ว่าจะเป็นโมฮอว์ก ซอคทาร์ ฟลายอิงสปีน วันฟุต ทูฟุต ผมได้หมด อย่างกับว่า บอห์น ทู บี อย่างนั้นแหละครับ...’

คนพูดเว้นจังหวะเพื่อหายใจนิตหนึ่ง เลอสวรรค์คิดว่าโชคดีเหลือเกินที่เธอเรียนจบมาโดยได้เกรดเอวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จึงพอจะ

ตามภาษาไทยคำอังกฤษคำของเขาได้

‘...ที่นี่แหละครับ พอตัวเองเก่งแล้วก็เลยได้ใจ ลูกขึ้นมาเป็นตัวตั้งตัวตี ชวนเพื่อนๆ ทั้งคนไทย ทั้งฝรั่งรวมกลุ่มกันเป็นวอลันเทียร์ สอนเด็กๆ เล่นสเกต โอ้ย...สนุกกันใหญ่เลยทุกวินเทอร์ มาเสาร์เอาก็ตอนที่ต้องกลับเมืองไทยนะสิครับ ใจหายเพราะรู้ว่าเมืองไทยไม่มีน้ำแข็งให้เล่นแน่ๆ ผมเลยสัญญากับตัวเองว่า ว่างๆ มีเงินเหลือๆ เมื่อไหร่จะเปิดลานสเกตเล่นเองให้สะใจซะเลย’

‘อ้อ...หรอคะ’

‘คุณเลอสวรรค์ล่ะครับ เคยเล่นสเกตหรือเปล่า ถ้าอยากเล่นเดี่ยว ผมจะสอนให้ก็ได้’

‘ไม่ดีกว่าค่ะ’ เลอสวรรค์นึกภาพตัวเองต้องไปล้มลุกคลุกคลานบนลานสเกตให้อีกฝ่ายคอยพยุง หลีกเลี่ยงการจับไม่จับมือหรือถูกเนื้อต้องตัวไม่พินแน่นอน เลยรีบปฏิเสธ

‘ทำไมล่ะครับ ลองเถอะผมสอนให้ รับรองว่าวันเดียววิ่งได้ฉิว ถ้าวิ่งไม่ได้ผมยอมให้คุณทำโทษ จะปรับผมเป็นรองเท้าขาดสักคู่ กระเป๋าแอร์-เมสสักใบ หรืออาหารหารูๆ อีกมือสองมือก็ได้นะคะ’

เลอสวรรค์ยิ้มแหย

‘เอิ่ม...วันนี้ฉันไม่เรดี แอ้ย ไม่พร้อมนะคะ ขอนั่งดูคุณบ๊อบก่อนแล้วกันนะ’ เธอว่าไปงั้น ทั้งที่ไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าจะยอมรับนัดเขาเป็นครั้งที่สองหรือไม่

‘โอ้โห นี่แปลว่ากำลังจะขอให้ผมโซลิสต์ให้ไหมครับเนี่ย...’ คุณบ๊อบดันหัวเราะเสียงดัง ‘คุณเลอสวรรค์รีเคสต์มาขนาดนี้ ผมจะเซย์โน่ได้ยังไงล่ะครับ โอเค เดี่ยวผมจะแสดงให้เห็นซะมก๊ี้แล้วกัน’

แล้วคุณบ๊อบก็พาเธอออกไปยังลานสเกต เขากระดิกนิ้วทีเดียว พนักงานก็รีบกุญแจเอารองเท้ามาใส่ให้ เลอสวรรค์มองดูด้วยความรู้สึกประหลาดเมื่อเห็นเขานั่งลงให้พนักงานสาวใส่รองเท้าให้สบายใจเฉิบ...พอ

เห็นเธอมองอย่างสงสัย คุณป๊อบก็เลิกหัว

‘ทำไมคุณเลอสวรรค์มองผมแบบนั้นล่ะครับ’

‘เอ่อ...แค่เห็นว่าร่องเท้าคุณป๊อบสวยดีนะคะ’ เธอเงย

‘แน่นอนครับ คุณป๊อบนี่มีรุ่นพิเศษ ผลิตจากวัสดุดีเอสเอส แข็งแรง ให้พลังในการส่งออกตัว ลื่นร่องเท้าสองชั้น กันและลดการกระแทกให้ข้อเท้า มีตัวล็อกแยกจากรู้อยู่เชิงอกทั่วไปเพื่อความเป็นอิสระการเคลื่อนไหวของส่วนบนและล่างของเท้า...’ เขารายสรรพคุณยาวเหยียดจนเลอสวรรค์เกือบนึกว่าเขาเป็นเซลล์ขายรองเท้า ‘...ที่เด็ดคือนี้ครับ ใ้มีดสแตนเลสแท้ โล้ตเวทอย่างดี ลับมาคมกริบ รุ่นยอดนิยมนักชกก็มีอาชีพราคาก็แค่เกือบพันหลักหมื่นเท่านั้น’

คุณป๊อบสาธยายอย่างภาคภูมิใจ ก่อนจะลุกขึ้นยืนด้วยท่วงท่าสุดเท่ก้าวเข้าไปในลานน้ำแข็ง หันมาใช้ไม้ชี้กับนิ้วกลางจิ้มที่ตาตัวเอง แล้วชี้มาทางเธออย่างจะบอกว่า...ให้จับตาดูไว้ให้ดี

‘เอาละนะครับ อย่ากะพริบตาทีเดียวเชียว เพราะผมจะเคลื่อนไหวมาจนบางที่คุณอาจมองไม่เห็น!’

เลอสวรรค์ถอนใจเมื่อคุณป๊อบเีอย่างเข้าไปบนลานน้ำแข็ง เธอถอยมานั่งตรงขั้นแรกของอัฒจันทร์ เท้าคางมองเข้าไปในลานสเกตรูปวงรี มีราวสูงแค่อกกันโดยรอบ มีนักสเกตวิ่งบ้างเกาะราวบ้างไปรอบๆ หลายคนที่ยังเล่นไม่คล่องก็เช่ารถเข็นแมวน้ำสำหรับเด็กนั่งเอามาใช้เกาะพยุงตัว

แต่ที่ดูแล้วเพลินคงจะเป็นเด็กๆ ตัวเล็กๆ ที่เกาะกันเป็นแถวเหมือนงูกินหางอยู่ในพื้นที่ตรงกลางของลานที่กั้นไว้ด้วยกรวย เป็นพื้นที่สำหรับนักสเกตมือใหม่ที่มีส่วนใหญ่มจะเป็นเด็กตัวเล็กตัวน้อยโดยมีครูฝึกดูแล เลอสวรรค์เพิ่งรู้ว่าเด็กตัวเล็กๆ แค่น้ำสามสี่ขวบก็เล่นสเกตน้ำแข็งได้แล้ว

เด็กผู้ชายที่อยู่หัวแถวหน้าตาน่ารักกว่าใคร อายุไม่น่าเกินห้าขวบ มีเส้นผมสีน้ำตาล ดวงตาสวย ใบหน้าหวานเหมือนเด็กผู้หญิง แต่ดูซุกซนและคล่องแคล่วกว่าใครเช่นกัน ที่สำคัญดูเหมือนเด็กชายจะมีหน้าที่ช่วย

ครูฝึกดูแลเพื่อนๆ เสียด้วย

เลอสวรรค์มองดูแล้วอดยิ้มไม่ได้ เธอลิ้มคุณบ๊อบซึ่งกำลังหมนควงสาวนไปรอบๆ เสียสนิท ไม่ว่าเขาจะพยายามโชว์ลีลาฉวัดเฉวียนผ่านหน้ามาลั๊กก็ครั้ง หญิงสาวก็ยังไม่มอง เขาจึงพยายามเรียกร้องความสนใจจากเธอด้วยการรัดท้ายากออกมาอย่างต่อเนื่อง

หญิงสาวกำลังนั่งดูเด็กๆ เพลิน ผู้หญิงคนหนึ่งก็เข้ามายืนเกาะราวกันตรงหน้าเลอสวรรค์ โบกมือให้ลูกสาวตัวเล็กที่เรียนสเกตอยู่ตรงกลางลาน เด็กผู้หญิงโบกมือตอบมาอย่างดีใจเมื่อเห็นแม่ ทำท่าจะวิ่งออกมาหา แต่ด้วยความที่ยังไม่คุ้นกับรองเท้าและพื้นน้ำแข็งจึงดูเหมือนจะลื่นล้ม

เด็กชายหัวแถวที่เลอสวรรค์นึกเอ็นดูอยู่ตั้งแต่ที่แรกรีบเข้ามาจับมือเด็กหญิงนัยว่าจะช่วยพาออกมา เลอสวรรค์นึกปลื้มความเป็นสุภาพบุรุษของเด็กชายตัวน้อยๆ อยู่พอดี สายตาก็มองเห็นสิ่งผิดปกติ...

คุณบ๊อบซึ่งกำลังเตรียมโชว์ท่าไม้ตายโดยอ้อมไปตั้งหลักใกล้สุดขอบอีกด้านของลาน ออกวิ่งมาด้วยความเร็วสูง ตาของชายหนุ่มมัวแต่มองเลอสวรรค์ จึงไม่เห็นเด็กตัวเล็กๆ สองคนที่วิ่งกันใกล้ตัดลานน้ำแข็งออกมาพอดี

‘กรีด!...ระวัง!’

เลอสวรรค์และแม่ของเด็กหญิงพร้อมใจกันหวัดร้อง แต่ไม่ทันเสียแล้ว คุณบ๊อบกระโดดส่งตัวลอยขึ้นในอากาศ พุ่งเข้าใส่เด็กทั้งสองที่หวัดร้องแล้วเสียหลักล้ม โบกมือคมกริบที่พื้นรองเท้าของเขาสะท้อนแสงแวบเข้าตา

ในเลี้ยววินาทีนั้น ทุกคนแน่ใจว่าหากโบมิตคมคว้าที่รองเท้าสเกตราดาแพงของคุณบ๊อบ ปานเทพ กรีดโดนส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายเด็กน้อยย่อมต้องเกิดภาพสยดสยองขึ้นแน่

แต่ราวกับ...ฟ้ายังมีตา เลยส่งยอดมนุษย์ลงมาช่วยชาวโลก

ร่างสูงร่างหนึ่งที่เลอสวรรค์ไม่ได้สังเกตเห็นมาก่อนพุ่งออกมาจากทางไหนไม่รู้ เหวี่ยงตัวกระโดดข้ามราวกันเข้าไปในลานน้ำแข็งทั้งที่สวม

รองเท้าหนัง เขาไถลเข้าไปคว้าตัวเด็กทั้งสองคนไว้ในอ้อมแขน กลิ้งหลบคมใบมีดรองเท้าสเกตของคุณบ๊อบไปได้แบบเส้นยาแดงผ่าแปด!

เลอสวรรค์และทุกคนรอบบริเวณตะลึงมองเหตุการณ์ในเสี้ยววินาทีนั้นด้วยอาการแทบหยุดหายใจ และยังคงยืนนิ่งเป็นหุ่นเมื่อพ่อยอดมนุษย์อุ้มเด็กสองคนพาตบ่าตรงเข้ามา...เขาส่งเด็กหญิงข้ามราวกันไปให้มารดาของหนูน้อย ที่พร่ำขอขอบคุณแล้วรีบรับลูกสาวไปกอดไว้แน่น

ส่วนเด็กผู้ชายอีกคน ถูกยื่นส่งมาตรงหน้าเลอสวรรค์

‘ช่วยรับเด็กหน่อยครับ’

เลอสวรรค์รีบรับเด็กชายมางๆ ขณะที่ชายหนุ่มผู้เสี่ยงชีวิตเดินกะเผลกทะเลกนิตๆ อ้อมไปยังทางออกจากลานสเกต

หญิงสาวกอดเด็กชายตัวน้อยไว้นั่นในอ้อมแขน ตายังคงมองตามชายหนุ่มร่างสูงไม่วาง หัวใจเต้นแรงอย่างไม่มีเหตุผล ลางสังหรณ์บางอย่างส่งเสียงเตือนลั่นในสมอง...คนตั้งเยอะเยยรอบลานน้ำแข็งแห่งนี้ การที่เขาเดินเข้ามาและเลือกส่งเด็กชายให้เธอรับไว้ มันต้องเป็น ‘พรหมลิขิต’ อย่างแน่นอน!

วินาทีนั้นหัวใจของเลอสวรรค์สั่นไหวรุนแรง...เหมือนกับวินาทีที่เห็นปริญญ์ช่วยชีวิตอารดา เหมือนตอนที่เห็นพีวิลคุกเข่าต่อหน้าเจต้า...และตอนนี้ ชายหนุ่มรูปงามผู้นั้นก็กำลังเดินออกจากลานสเกตตรงเข้ามาหาเธอ ดวงตาคู่คมบนใบหน้าหล่อเหลาดูคล้ายมีเชื้อสายตะวันตกปะปนอยู่มองตรงมายังเธอ ก่อนที่วงแขนแข็งแรงของเขาจะเปิดกว้างออก คล้ายพร้อมจะรับทั้งเธอและเด็กน้อยเข้าไปกอดเพื่อเรียกขวัญที่กระเจิดกระเจิง

ในวินาทีที่เลอสวรรค์คิดว่าจะถูกรวบเข้าไปในอ้อมกอดกว้างนั้นเสียแล้ว เด็กชายที่เธออุ้มอยู่ก็เอื้อมแขนไขว่คว้า ร้องเรียกชายหนุ่มผู้นั้นเสียงดังลั่นได้ยินกันทั่วทุกคนว่า...

‘พ่อค้าบ! พ่อของมิกก็เท่าที่สุดในโลกเลย!’

๕

ที่แท้...อัศวินขี่ม้าขาวผู้ช่วยชีวิตเด็กๆ ที่เลอสวรรค์ตกหลุมรัก
ทันทีในแรกเห็น...ก็กลายเป็นพ่อของเด็กชายที่เขาช่วยชีวิตไว้นั่นเอง!

แน่นอนว่าเขาไม่ใช่คนที่เบงลูกออกมา จึงไม่ต้องสงสัยเลยว่า...เขามี
ภรรยาแล้ว!

เลอสวรรค์ร้องคร่ำครวญอยู่ในใจ...นี่ไงคำสาป ผู้ชายทุกคนที่เธอ
ได้พบเจอและตกหลุมรักล้วนต้องมีเจ้าของแล้วทั้งสิ้น!

แต่สงบสติอารมณ์ก่อนเลอสวรรค์...เธอเตือนตัวเอง อย่าบุ่มบ่าม
คร่ำครวญไป ใครจะรู้...เขาอาจเป็นพ่อม่ายลูกติด กำพร้าภรรยาที่ได้นีนา

ข้อนี้มีสิทธิ์เป็นไปได้มาก...ถ้าภรรยาเขามีก็คงจะโผล่มาแล้ว เพราะ
ถ้าเป็นเธอคงไม่ยอมปล่อยให้สามีสุดหล่อพาลูกชายแสนน่ารักมาเล่น
สเก็ตน้ำแข็งกันตามลำพังในวันหยุดแบบนี้หรอกน่า

ถ้าเป็นเช่นนั้นจริงก็น่าสงสารเด็กน้อยที่ต้องมากำพำแม่ตั้งแต่ยังเล็ก
หากเธอเป็นแม่เด็กจะไม่ยอมทอดทิ้งเทวดาตัวน้อยๆ แสนฉลาด แกมยังมี
น้ำใจคนนี้ให้เป็นกำพำเลย...และยังไม่มีวันปล่อยให้ผู้ชายที่ยังหนุ่มแน่น

อย่างพ่อของเด็กต้องเดี๋ยวตายเลี้ยงลูกตามลำพังอย่างแน่นอน

‘คุณครับ...ผมขอลูกคืนด้วยครับ’

เลอสวรรค์สะดุ้งได้สติ เห็นว่าตัวเองอุ้มเด็กชายไม่ยอมปล่อย ไม่รู้ลืกรด้วยซ้ำว่าแขนเริ่มจะชาแล้ว จึงรีบส่งหนุ่มน้อยคืนสู่อ้อมแขนแข็งแรงของผู้เป็นพ่อ

‘คุณเป็นอะไรหรือเปล่า’

‘เอ้อ...เปล่าค่ะ ดิฉันแค่...แค่ตกใจนะคะ’

‘ขอบคุณที่ช่วยอุ้มมิกก็ให้ะครับ คุณ...?’

‘เลอสวรรค์ค่ะ แล้วคุณ...?’

‘ครับ...ผมธรร เรียกว่าผมว่า ชาย ก็ได้’

‘ค่ะคุณ...ชาย’

คุณ...ชาย...ธรร...คุณชายธรร...ฟังดูคุ้นๆ เหมือนพระเอกสุภาพบุรุษในละครไหมล่ะ ให้ตายเถอะ แบบนี้ถ้าไม่ใช่เจ้าชายที่มาขาวแล้วจะเรียกอะไร!

‘คุณไม่เป็นอะไรแน่นะ’

‘ไม่ค่ะ...คุณต่างหาก ไม่เป็นอะไรนะคะ ฉันเห็นคุณกระโจนเข้าไปช่วยเด็กๆ แบบไม่คิดชีวิตเลย’

เขาเผยยิ้ม เห็นฟันสวยเรียงเป็นระเบียบรับกับริมฝีปากบาง ดวงตาสีเข้มนั้นถอดแบบกันมาทั้งพ่อลูก ทว่าต่างกันตรงดวงตาของลูกใสแจ๋วไร้เดียงสา ส่วนของผู้เป็นพ่อ เลอสวรรค์รู้สึกเหมือนเห็นรอยเศร้าจางๆ ซ่อนอยู่ในนั้น

‘ก็ลูกทั้งคนนี่ครับ แก้วตาดวงใจของเรา ให้ตายแทนยังได้เลย’

เลอสวรรค์เคลิ้ม...คนอะไรจะเพ่ขนาดนี้

‘น้องเก่งจังนะคะ ถ้าเป็นเด็กคนอื่นคงจะร้องไห้ให้คุณแม่ไปแล้ว’

‘มิกก็ไม่ร้องไห้หาแม่หรอกครับ’ เด็กชายยืดอกพูดเสียงดังฟังชัดแบบไม่กลัวคนแปลกหน้า

‘ทำไมล่ะคะ’ เลอสุวรรณค์ขยับเข้าไปจับมือเด็กชาย แล้วหัวใจก็อ่อน
 ยวบ...หรือว่ามันจะเป็นอย่างที่เธอคิดจริงๆ...โอ

‘แม่ของมิกก็อยู่บนโน้นครับ’ เด็กชายชี้มือขึ้นสูงไปเบื้องบน เลอสุวรรณค์
 มองตาม...เข้าใจว่าเด็กน้อยคงจะชี้เลยเพดานขึ้นไป...บนสวรรค์

‘หมายความว่า...คุณแม่ของน้องมิกก็...’ เธอพูดไม่ออก จุกตื่อในอก
 ด้วยความสงสาร ‘...ไปอยู่ข้างบนโน้นแล้วหรือคะ’

เลอสุวรรณค์หันสบตาผู้เป็นพ่อของเด็กชายเพื่อแสดงความเห็นใจแทน
 คำพูด ฝ่ายนั้นก็พยักหน้าให้เธอ

‘ครับ...คุณแม่ของมิกก็ทำธุระอยู่บนตึกโน้นแหละครับ’

‘อ้าว...’

เลอสุวรรณค์ได้ยินเสียงใบหน้าที่ตัวเองแตกดังพลั้ง ที่เด็กชายชี้ขึ้นไป
 ข้างบนนั้นไม่ใช่ท้องฟ้าหรือบนสวรรค์ แต่เป็นสำนักงานบนห้างแห่งนี้เอง
 หรือหรือ

ยังไม่ทันได้เก็บเศษใบหน้าที่แตกยับขึ้นมามาประกอบ มิกก็ก็ชี้ผ่านเธอ
 ไปทางด้านหลัง ร้องร่ากับจะยำความอับอายของเลอสุวรรณค์ว่า...

‘นั่นไง...คุณแม่มาแล้ว!’

พร้อมกับตะเกียกตะกายลงจากอ้อมแขนพ่อวิ่งไปหาผู้หญิงซึ่ง
 เลอสุวรรณค์เข้าใจเอาเองว่าไม่มีตัวตนอยู่บนโลกใบนี้แล้ว เลอสุวรรณค์รีบหัน
 มองตาม...เมื่อได้เห็นผู้หญิงไซคิคนั้น เธอก็ถึงกับอึ้ง พูดไม่ออก...

ที่เดินตรงเข้ามาคือผู้หญิงร่างใหญ่ ผิวคล้ำ หน้าตาดู ท่าเดินเหมือน
 ผู้ชาย ทว่าแต่งตัวเนียบกริบตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า เสื้อผ้าที่ใส่ดูเนื้อผ้า
 ก็รู้ว่าเป็นของดีมีราคาสัมกับมาดนักธุรกิจหญิง

แต่ที่น่าสะอิดสะอัญจะอะไรทั้งหมดก็คือ เลอสุวรรณค์รู้สึกคุ้นกับใบหน้า
 บ้างๆ นั่นเป็นอันமாக

‘แม่ครับ ตะกี้มิกก็กับน้องเปี้ยวเกือบโดนรองเท้าสเกตคุณลุงคนนั้น
 เชือดแฉะครับ โชคดีที่คุณพ่อกระโดดเข้ามาช่วยเอาไว้ คุณพ่อที่สุดๆ เลย

กับแม่'

ได้ยืงดั่งนั้น ผู้เป็นแม่ก็วัดสายตาคมกริบไปยังสามี แล้วตะคอกแบบไม่อายใคร 'บอกแล้วใช่ไหมว่าอย่าพาลูกมาเล่นสเกต ถ้าลูกโดนใบมีดเข็อดคอหรือแข่งฆ่าหักไป คุณมีปัญญารับผิดชอบหรือเปล่า!'

รอยยิ้มนำมองหายไ้จากใบหน้าหล่อเหลาของคุณธรร

'...ฉันทำงานเหนื่อยนะ ยังต้องมากังวลว่าคุณจะพาลูกไปเล่นอะไรพิเรนทร์ๆ อีก'

มิกก็เห็นแม่เ่งพอก็น้ำเสียว ชยับเข้าหลบหลังและเกาะขาชายหนุ่มอีกมือคว่ำปะปะมาเกาะมือเลอสวรรค์ไว้แน่น

'ไม่เอาน่าคุณ ลูกอยากเล่น' ธรรสงบสติอารมณ์ได้ด้อย่างเหลือเชื่อตรงข้ามกับฝ่ายภรรยา

'ลูกอยากเล่นก็ต้องตามใจลูกเหรอ อีกหน่อยลูกอยากดูหนังโป๊ก็ให้ลูกดูเลยไหม!'

'ธุม!'

'จะทำไม'

'ไม่เอานะธุม มีอะไรค่อยไปคุยกันที่บ้าน'

ธรรตัดบทก่อนจะหันไปอุ้มลูกชายขึ้น แต่เลอสวรรค์ยังคงจ้องภรรยาแสนดุของเขาเขม็งอย่างไม่อยากเชื่อสายตา...

'ตุ่ม...ธุมวดี?'

ฝ่ายนั้นหันมาเมื่อได้ยินเสียงเรียกชื่อ ก่อนจะหรีตามอง คล้ายกับเพิ่งเห็นว่าเลอสวรรค์ยืนอยู่ตรงนั้นด้วย...อาการเหมือนจะมองลอดแว่นทั้งที่ไม่ได้ใส่แว่นทำให้เลอสวรรค์ยิ่งแน่ใจ

'ธุมวดีจริงๆ ด้วย!'

'เลอสวรรค์?'

พอเธอพยักหน้า ธุมวดีก็ทำตาโตอย่างตกตะลึง ก่อนจะค่อยหัวเราะออกมาเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่ก้าวเข้ามาในที่นี้

‘เลอสวรรค์! เธอเองเธอ...แต่งหน้าแต่งตาหนาขึ้นเยอะ จำไม่ได้เลย!’

เลอสวรรค์ยิ้มเจื่อน ไม่แน่ใจว่านั่นเป็นคำชมหรือเปล่า...แต่การพูดจาแบบนี้แหละถึงจะแน่ใจได้ว่าเป็นธุมวดีตัวจริง

‘เธอก็...เปลี่ยนไปเยอะเหมือนกันนะ ดูดีขึ้นมาก’ เลอสวรรค์พูดจากใจจริง ธุมวดียังคงตัวใหญ่เหมือนเดิม แต่เมื่อไม่ได้ใส่แว่นหนาๆ เหมือนเมื่อก่อน แกรมรู้จักการแต่งหน้าทำผม และเลือกเสื้อผ้าที่ตัดเย็บอย่างดีเหมาะกับตัวมาใส่ก็ทำให้ฝ่ายนั้นดูดีขึ้นกว่าเดิมมาก...แต่ถึงอย่างไรก็ไม่น่าจะเป็นภรรยาของผู้ชายรูปหล่ออย่างคุณธรร หรือเป็นแม่ของเด็กชายหน้าตาน่ารักอย่างมิกก็ไปได้เลย

‘เธอ...เอ้อ...แต่งงานแล้วหรือตุ่ม’ เลอสวรรค์เหล่ไปยังธรร และลูกชายของเขาที่กำลังมองมางๆ ที่จู่ๆ เธอก็มากลายเป็น ‘เพื่อนแม่’ ไปซะงั้น

‘ใช่...นี้ธรร สามีนั่น แล้วนั่นก็ลูกชาย ชื่อมิกก็’

‘ว้าว...’ เลอสวรรค์อุทานอย่างไม่รู้จะพูดอะไร

‘จริงๆ ยังมีลูกสาวอีกคน ชื่อมินนี่ อายุแค่ขวบกว่าเอง จันทน์ปล่อยอยู่บ้านกับพี่เลี้ยง’

‘โอ้...’

‘เธอละเล...แต่งงานหรือยัง’

‘ยัง...เอ่อ...ฉันยังโสดนะ’

‘ดีแล้วละ ผู้หญิงสมัยนี้เก่งเลี้ยงตัวเองได้ เป็นสาวที่กินกะดือออกจะตาย ไม่ต้องมีลูกกวนตัว มีผัวกวนใจ’

คนที่กลายเป็น ‘สาวที่กิน’ ไปเสียแล้วถึงกับกินน้ำลายไม่ลงคอ...เป็นครั้งแรกจริงๆ ที่เลอสวรรค์รู้สึกตัวเองด้อยกว่าธุมวดี ฝ่ายนั้นเคยเป็นเด็กหลังห้อง ไม่สวย เรียนไม่เก่ง ไม่มีใครคบ...แต่วันนี้ธุมวดีกลับแต่งงานไปกับผู้ชายที่เหมือนเจ้าชายในฝัน ทั้งหล่อ สู้ภาพ แสนดี อยู่ในโอวาท แกรมยังมีลูกชายน่ารักผิวดม กับลูกสาววัยขวบกว่าอีกคน...

ส่วนผู้หญิงสวยเพียบพร้อมอย่างเธอกลายเป็นสาวทันทีก ไม่เคยมีแฟนสักคนเลยด้วยซ้ำ

‘แล้วเธอมาทำอะไรที่นี่ล่ะเลอ’

‘ฉัน...เอ่อ...มา...’ รู้ว่ามีสายตาของธรรมชาติอยู่ เลอสวรรค์จึงไม่กล้าพูดว่ามาออกเดท ที่สำคัญคู่แข่งของเธอก็เป็นคนเกือบทำลูกชายเขาเจ็บตัวอีกต่างหาก

‘ฉันมีบริษัทอยู่ที่ตึกนี้นะ’

‘ตายจริง...นี่เธอเปิดบริษัทของตัวเองแล้วหรอ เก่งจังนะ ไม่น่าเชื่อ’

‘ก็แค่เล็กๆ น่ะ...’ เลอสวรรค์ถ่อมตัว แล้วเปิดกระเป๋าสะพายควานหากล่องนามบัตร ปากก็ถามไปด้วย ‘แล้วเธอละตุ่ม วันเสาร์ก็ยังทำงานอีกหรอ’

‘อืม...พอดีกำลังจะสร้างบ้าน เลยมาคุยงานกับบริษัทสถาปนิกที่ตึกนี้...แต่สงสัยจะไม่เวิร์กนะ ออฟฟิศเล็กกระจิวเดียว พนักงานเห็นเดินอยู่ไม่กี่คน เห็นท่าจะรับโปรเจกต์ใหญ่ไม่ไหว เจ้าของก็พินอบพิเทาจนน่าเกลียด บอกอะไรไปก็ ‘ได้ครับ ได้ครับ’ ไปหมด อยากได้งานจนตัวสั่น สงสัยจะไม่ค่อยมีลูกค้านะ ผลงานที่เอามาโชว์ก็ดูดีอยู่หรอก แต่ไม่รู้ว่าจะทำจริงๆ จะสมราคาคุยหรือเปล่า งานฉันก็เร่งเสียด้วย...ที่ตกลงนะ แม่บ้านสักคนก็ไม่มี เจ้าของบริษัทต้องลุกไปเอาน้ำมาเสิร์ฟเอง ดูไม่เป็นมืออาชีพเอาซะเลย...เอ่อ เธอก็อยู่ตึกเดียวกันเคยได้ยินชื่อไหม บริษัท ‘เลิกลออาร์คิเทกต์’

เลอสวรรค์รู้สึกตึงไปทั้งหน้าเหมือนเมื่อเข้าลิ้มทามอยส์เจอไรเซอร์บำรุงผิวมาอย่างไรรายงานั้น

‘เอ่อ...เธอยังไม่ได้บอกเลยนะเลอ บริษัทเธอชื่ออะไร ทำธุรกิจแนวไหน’

หญิงสาวต้องพยายามกวดฟัน เพื่อบังคับรอยยิ้มไม่ให้กลายเป็นแยกเขี้ยว เสียงที่พูดออกไปจึงฟังดูเหมือนล่อลวง

‘เลิกลออาร์คิเทกต์ที่เธอพูดถึงนะ...บริษัทของฉันเองแหละ’

เลอสวรรค์จำไม่ได้เลยว่าเคยมีความทรงจำดีๆ เกิดขึ้นระหว่างเธอ กับเพื่อนเก่าที่ชื่อธุมวดีบ้างไหม...นับตั้งแต่เรียนจบมัธยมปลายมา ไม่เคยมีเลยสักครั้งเดียวที่เธอจะเคยคิดถึงเพื่อนคนนี้ ไม่เคยอยากเจอ ไม่เคยอยากรู้ความเป็นไป ไม่เคยคิดจะโทร.หา ฝ่ายนั้นจบมัธยมแล้วไปเรียนต่ออะไร ที่ไหนเธอก็ไม่เคยสนใจอยากสืบเสาะ...เรียกว่าจบแล้วจบกัน ธุมวดีไม่เคยอยู่ในสารบบความเป็นเพื่อนของเธอเสียด้วยซ้ำ

ไม่คิดเลยว่าพรหมลิขิตจะดลบันดาลให้ต้องกลับมาเจอกันอีกครั้ง รวบรวมจะกลั่นแกล้งตอกย้ำให้เลอสวรรค์รู้ว่าขนาดคนอย่างธุมวดียังโง่คืดกว่าเธอ...ไม่งั้นท่านคงไม่พอใจให้เธอเกิดบึงสามหมอธุมวดีเข้าอย่างจัง ชนิดที่เรียกว่าจุดได้ดำตอยังน้อยไป

คิดแล้วก็แสนอับอายชนิดเล่าให้ใครฟังไม่ได้เลย...เลอสวรรค์พยายามที่จะลืมๆ มันไป และปลอบใจตัวเองว่าคงไม่ต้องเจอธุมวดีอีกแล้ว...ถึงจะไม่ใช้ตลอดชีวิต แต่ก็คงอีกนานแสนนาน เรื่องจะติดต่อกันอีกคงไม่มี นามบัตรที่ฝ่ายนั้นทิ้งไว้ให้ เธอก็เอาไปห่อหุ้มมากฝรั่งเป็นที่เรียบร้อย

แต่แล้วสิ่งที่เธอคิดก็ผิดทั้งหมด...โชคชะตาคงจะอยากเล่นตลกกับเธอต่อ จึงส่งธุมวดีเดินเข้ามาในบริษัทเลิศเลออาร์คิเทกต์ในเช้าวันจันทร์ ต่อมานั่นเอง

ไม่ใช่เลอสวรรค์คนเดียวที่ตกใจ...เลิศพงษ์ หัวหน้าส่วนใหญ่ของเลอสวรรค์เกือบจะเป็นลมเมื่อธุมวดีประกาศว่า...จะให้เลิศเลออาร์คิเทกต์ ออกแบบโรงแรมหกดาวริมชายหาดบนเกาะสมุย มูลค่าหลายร้อยล้าน ซึ่งเป็นธุรกิจของครอบครัวที่ธุมวดีกับพี่ชายเป็นผู้กุมบังเหียนดูแลโครงการ

เลอสวรรค์เพิ่งได้รู้ตอนนั้นเองว่าธุมวดี เด็กหลังห้องที่ใครๆ ก็ล้อเลียน ดูถูก และไม่ยกยาคบหาสมาคม ที่แท้คือทายาทเจ้าของบริษัท อสังหาริมทรัพย์ใหญ่ยักษ์ ติดอันดับหนึ่งในห้าสิบของตระกูลที่ร่ำรวยที่สุดในประเทศไทย

‘โลกกลมจริงๆ นะ ไม่น่าเชื่อเลยว่าคุณธุมวดีจะเป็นเพื่อนเก่าของน้องเลอ...รู้อย่างนี้พี่เลศให้น้องเลอมาประชุมด้วยตั้งแต่วันเสาร์แล้ว’

เลศพงษ์ หุ่นส่วนใหญ่สุดของเลศเลออาร์คิเทกต์ถึงกับปิดบริษัท พาพนักงานกว่ายี่สิบชีวิตไปเลี้ยงฉลองโพรเจกต์ใหญ่ที่ตกมาสู่มือในเย็นวันนั้น ทุกคนดูยินดีมีความสุข...ยกเว้นก็แต่เลอสวรรค์

‘พี่นะใจแป่ว คิดว่าจะแห้วแล้วเสียอีก คุณธุมวดีทำทางโหดไม่ใช่เล่นวันนั้นโทร. มาติดต่อแล้วก็บอกจะเข้ามาเลย พี่บอกจะไปเสนองานให้ถึงบริษัทก็ไม่ยอม บอกว่าอยากมาดูลอฟฟิศเรา มาถึงก็มองสำรวจเสียอย่างกับเป็นเจ้าหน้าที่สรรพากร ถ้าเคาะดูรูสายไฟได้คงทำไปแล้ว’

เลศพงษ์เล่าอย่างออกรส ทุกคนหัวเราะครืน วันก็แต่เลอสวรรค์

‘พี่อุตส่าห์ชนพอร์ตฯ ผลงานเรามาให้ดู อธิบายเสียจนปากเปียกปากแฉะ คุณเธอนั่งแคะเล็บแล้วพูดมาคำเดียว...โอเคค่ะ จะกลับไปพิจารณา แล้วก็สับัดหน้ากลับไปเลย...ไม่น่าเชื่อว่าสุดท้ายจะล้มเหลว ได้งานมาง่าย ๆ แบบนี้ ต้องขอบคุณน้องเลอมากๆ ที่ทำให้ทุกอย่างเรียบร้อย’

แต่เธอไม่แน่ใจอย่างนั้นเลยนะสิ

‘เอ่อ...พี่เลศแน่ใจหรือคะว่าจะรับงานนี้’

เลศพงษ์มองเลอสวรรค์ราวกับเธอพูดคำหยาบออกมา

‘ถามแปลกๆ โพรเจกต์ยักษ์ในรอบปี ปฏิเสธไปก็บ้าแล้ว...ทำไม มีปัญหาอะไร พี่เลศนึกว่าน้องเลอจะดีใจเสียอีกที่ได้ทำโพรเจกต์ของเพื่อน’

‘เป็นเพื่อนก็จริง แต่เลอกับตุ่มก็ไม่ได้สนิทกันขนาดนั้น โพรเจกต์นี้ใหญ่ขนาดหลายร้อยล้าน ถ้าเราทำไม่ไหวขึ้นมา ตุ่มเขาไม่เห็นแก่เลอขนาดที่จะไม่ฟ้องเราหรอกนะค่ะ’

‘นี่คุณเลอสวรรค์...ในภาวะเศรษฐกิจแบบนี้ ตลาดอสังหาริมทรัพย์ซบเซา เจ๊งไปก็เยอะ กว่าจะหางานได้สักงานก็ยากลำบาก เรามีลูกน้องยี่สิบกว่าชีวิตจะต้องเลี้ยง การที่เราได้โครงการใหญ่มาไว้ในมือง่ายๆ อย่างนี้ไม่ใช่แค่จะทำให้เราอยู่รอด แต่ยังเป็นโอกาสขยายบริษัทขณะที่คนอื่นเขาวัง

หางานกันแทบตาย’ เลิศพงษ์ดีหน้าเครียดใส่หญิงสาว

‘แต่ว่า...’

‘เธอไม่มีสิทธิ์โต้แย้ง พี่ว่าจะไม่พูดแล้วนะเรื่องที่เธอทิ้งคุณป๊อบ ปานเทพ เอาไว้ที่ลานสเก็ตเมื่อวันก่อน นี่ถ้าเขาเคืองจนไม่ให้เราทำโปรเจกต์อีก จะทำยังไง โชคดีที่ได้คุณธุมวดีมาช่วยชีวิต นี่ถ้าแห้วทั้งสองเจ้า สงสัยเราต้องพับเสื่อกลับบ้าน แยกย้ายกลับไปเป็นลูกจ้างเขาเหมือนเดิม’

‘ฉันเห็นด้วยกับพี่เลิศวะ...’ หัวที่หนึ่งฟังเงียบๆ มานานเสริมขึ้น ‘งานสมัยนี้ใช้ว่าจะหาง่ายๆ ถ้าบริษัทเจ๊ง มีหวังฉันคงต้องไปขายกล้วยแขกเน’

เลอสวรรค์เถียงไม่ออก...ก็จริงอย่างที่ทั้งสองว่า เงินที่ขอพ่อมาลงทุนกับบริษัทนี้ก็ไม่ใช่หน่อยๆ ถ้าทำได้ไม่กี่ปีแล้วต้องพับเสื่อ คงไม่กล้ากลับไปสู้น้ำพ้อแน่นอน

‘แหม...เลิกแค่ถามเพื่อความแน่ใจเท่านั้นแหละค่ะ ไม่ได้บอกเสียหน่อยว่าจะไม่ทำ’

‘ดี...ฉันอาทิตย์หน้าขอให้ฝ่ายออกแบบเตรียมตัวไปรับบริฟงานที่เกาะสมุย ไปกันทั้งฝ่ายนี้แหละ จะได้ดูเป็นที่งานที่หนาแน่นหน่อย’

ว่าแล้วเลิศพงษ์ก็ชวนทุกคนชนแก้วฉลอง มีแต่เลอสวรรค์ที่กลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก...เมื่อคิดว่ากว่าโปรเจกต์จะจบ คงต้องพบเจอกับธุมวดีไปอีกนาน และที่สำคัญ...เธอภาวนาว่าจะไม่ต้องเจอธรร สามีของฝ่ายนั้นบ่อยนัก เพราะรู้ว่าไม่ถนัดที่จะควบคุมจิตใจตัวเอง

ไม่รู้ว่าจะต้องนอนห้องสุภาสิตแม่ชีวนสอนหญิงวันละกี่บท จึงจะสามารถบังคับใจไม่ให้ถลาลึกไปกับผู้ชายแสนดีคนนั้นได้!

“จากนั้นยิ่งได้เจอกัน ฉันก็ยังเห็นเขาดูเลเมีย ดูเลลูก ถึงจะโดนเมียบ่นก็ไม่เคยจะเถียง เห็นสายตาเขามองอย่างเอ็นดูตลอดเลย ฉันก็ยังรู้สึกประทับใจเขา แล้วก็คิดไม่ดีกับเพื่อนตัวเอง...ฉันเลวใช่ไหมแม่ชี...ป्लीไฟ”

เลอสวรรค์สรุป พร้อมสูดน้ำมูกแรงๆ ตบท้าย เมื่อสารภาพบาปให้

เพื่อนเกย์ฟังมาจนจบ

พาซีถึงกับร้อง “พุทโธ ธัมโม สังโฆ” แล้วหันไปกราบพระพุทธรูปสามหนเหมือนจะหาที่พึ่งทางใจ...ส่วนปลั๊กไฟ ซึ่งเพิ่งเลิกงานตอนเย็นและตามมาสวมทับ ทันได้ฟังเรื่องราวครึ่งหลัง พอปะติดปะได้ก็แค่แต่สายหัว

“ยายเลอเอ๊ย ผู้ชายโสดๆ มาต่อคิวให้เลือกมากมายหล่อนไม่ชอบชอบจะไปอยากได้ของชาวบ้าน อย่างนี้นะ ฉันแนะนำให้เกิดข้อประกันชีวิตของฉันเพิ่มไว้เลย เพื่อถูกเมียหลวงดักตบด้วยหนามทุเรียน หรือเอาน้ำกรดสาดหน้า จะได้เบิกค่ารักษาพยาบาลได้...อ้อ...ถ้าเป็นตัวใหม่ล่าสุดที่เพิ่มวงเงินชดเชยรายวันกรณีนอนโรงพยาบาลให้อีกคืนละห้าร้อยยี่สิบบาทด้วยนะ”

“ปลั๊กไฟ!” ทั้งพาซีและเลอสวรรค์หันไปถลึงตาใส่พร้อมกัน

“นี่เพื่อนกำลังซีเรียสจริงๆ นะ ไม่ได้ล้อเล่น”

“อ้าว...ฉันก็จะขายจริงๆ ไม่ได้ล้อเล่นเหมือนกันนะยะ” ปลั๊กไฟเกียงเสียงอ่อย แต่พอถูกพาซีเอื้อมมือมาหยิกก็หัวเราะเหะๆ บอกว่า “ล้อเล่นก็ได้ แหม...เผื่อฟลุคได้เข้า”

“ตั้งแต่ออกจากงานเก่ามาขายประกันเต็มตัวนี้ ดูหล่อนจะหายใจเข้าหายใจออกเป็นเป้าไปหมดเลยนะยะ”

“เมื่อก่อนก็หายใจเข้าออกเป็นเป้าเหมือนกัน แต่เป็นเป้าอีกแบบหนึ่ง” ปลั๊กไฟทำหน้ากรุ้มกริม

“ปลั๊กไฟ!”

“โทษทีๆ กลับมาเข้าเรื่องดีกว่า...” เจ้าตัวเก็บกรรมกรรมลงกระเป๋าเอกสาร แล้วหันกลับมาทำหน้าที่เป็นการเป็นงาน ออกความเห็นในเรื่องของเพื่อนต่อ “เท่าที่ฉันฟังและวิเคราะห์แล้วนะ แกมีสองทางเลือก คือหนึ่ง แย้งเขามาเลย...หรือสอง พยายามอยู่ห่างๆ เขาเอาไว้จะได้ไม่ถล่มอีกมากกว่านี้”

“แต่ฉันว่ามีทางเดียวที่จะทำให้แกแก้ปัญหานี้ได้โดยไม่ผิดศีลข้อกาเมฯ คือตัดใจ”

นางฟ้าแห่งคุณธรรมของเลอสวรรค์เห็นด้วยเฉพาะข้อหลัง ซึ่งเลอสวรรค์ฟังแล้วพยักหน้ารับอ่อยๆ

“ฉันจะพยายาม...”

“ฉันรู้ว่าทำได้” พาสีลูบหลังให้กำลังใจ “แต่ก็ต้องช่วยกันภาวนาว่าไปเสนอโครงการที่เกาะสมุยคราวนี้ เขาจะไม่ไปด้วย ไม่งั้นได้อยู่ใกล้ๆ กันในบรรยากาศทะเลเป็นใจ หาดทราย สายลม สองเรา...ได้เห็นเขาใส่เสื้อยืดสีขาวบางๆ ไชว์กล้ามเนื้อแน่นๆ กับกางเกงขาสั้นสีขาว เวลาเปียกหน้านะ ฮืม ไม่อยากจะคิด...”

“แม่ชี คีลขาดหมดแล้วแคะนะ!” ปลั๊กไฟติดดึงหูเพื่อนเข้าให้หนึ่งที่เป็นการเตือนสติ

มีแต่เลอสวรรค์ที่นั่งหน้าซีด คิดตาม แล้วกลืนน้ำลายอย่างยากลำบาก...ได้แต่ภาวนาอย่าให้เจอเขาที่เกาะอย่างที่เพื่อนพูด

แต่หนึ่งสัปดาห์ถัดมา เลอสวรรค์จึงได้รู้ว่านอกจากโซ่จะไม่ช่วยแล้ว พระพรหมท่านยังกลั่นแกล้ง ส่งเขามาทดสอบจิตใจอันอ่อนไหวของเธอตตั้งแต่ก้าวแรกที่เหยียบพื้นทรายขาวๆ ของเกาะสมุยเลยทีเดียว